

schamper

Het onafhankelijke studentenblad van de Universiteit Gent

Jaargang 48 // #641 / 15/05/2023 // drie weken tijdens het academiëjaar

Colofon

Oplage
3000 exemplaren op papier

Verschijnt driewekelijks tijdens het academiejaar.

Verantwoordelijke uitgever
Pieter Beirens
Hoveniersberg 24, 9000
Gent

Druk
Graphius Gent
Traktaatweg 8
9041 Gent

Hoofdredacteur
Pieter Beirens

Chef Cultuur
Helena Noppe

Coördinator
Collin Cardon

Chef Wetenschap
Hannah Boen

Chef Reclame & PR
Dries van Dort

Chef Beeld
Hannes Blockx

Chef Lay-out
Kato Vanhaecke

Chef IT
Blockx, Hannes

Eindredacteur
Nathan Laroy

Redacteurs
Bjarni "Cars 3" Vanhoutte, Collin "Brave" Cardon,
Dries "Brother Bear" van Dort, Dries "Cars"
Blontrock, Hannah "Robin Hood" Boen, Hanne "Big
Hero Six" Thiessen, Helena "Anastasia" Noppe, Ibe
"Finding Nemo" Braeckman, Lotte "De Reddertjes"
Tossyn, Louise "Sleeping Beauty" De Meyer, Nette
"Tangled" De Schrijver, Nina "Wall-E" De Neve, Noah
"Treasure Planet" Dols, Pieter "Dumbo" Beirens, Rex
"The Incredibles" Verdonck

Medewerkers
Axel "Valiant" Van den Eynden, Henri "Ratatouille"
Ponnet, Jasper "Meet the Robinsons" Mouton, Jef
"Tarzan" Timmermans, Lara "Oliver & Co." Merlevede,
Mathias "Mary Poppins" Meersseman

Beeld
Collin Cardon, Dries Blontrock, Dries van Dort,
Hanne Thiessen, Hannes "Princess & The Frog"
Blockx, Ibe Braeckman, Lieke "Winnie de Pooh"
Zuiderwijk, Noah Dols, Odile "The Last Jedi" De Vos,
Yanne "Jungle Book" De Frenne

Eindredactie
Anaïs "Belle en het Beest" Vanassche, Bavo "Coco"
Bobelij, Hanne Thiessen, Henri Ponnet, Ibe
Braeckman, Lara Merlevede, Louise De Meyer,
Luna "The Fox & The Hound" Vanhaecke, Mathias
Meersseman, Nathan "Song of the South" Laroy,
Nina De Neve, Noah Dols, Pieter Beirens, Rex
Verdonck, Tailah "Cars 2" Baert, Yanne De Frenne

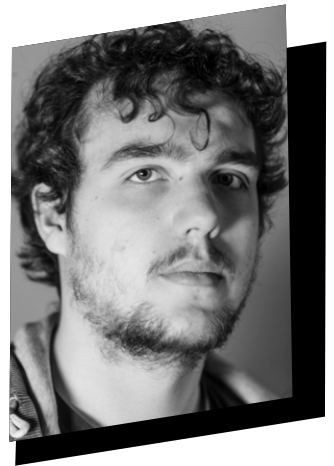
Cover
Hannes Blocks
Nette De Schrijver
Ibe Braeckman

CHECK ONZE WEBSITE!

Een tijd van gaan

DOOR PIETER BEIRENS
BEELD DOOR HANNES BLOCKX

Voor alles wat gebeurt, is er een uur, een tijd voor alles wat er is onder de hemel. Er is een tijd om te baren en een tijd om te sterven, een tijd om te planten en een tijd om te rooien.

Excuses voor de melodramatiek en het citeren van de Tenach, maar ik vond het wel een toepasselijk tekstje. Het is namelijk weer zover: de tijd van gaan. Terwijl lesweken aflopen, maken studenten zich klaar voor de volgende stap in hun leven. Binnenkort zullen vele momenten de laatste in hun soort zijn.

De laatste keer les, de laatste blok, het laatste examen, enzovoort. Voor sommigen is het een tijd van melancholiek: met dromerige ogen achteromkijken naar al die toffe tijden. Anderen kijken dan weer recht vooruit, naar wat hierna komt. Toch zal iedereen er wel eens bij stilstaan. Wat je nu leest is trouwens ook een laatste. Mijn laatste edito, voor de laatste *Schamper* van dit academiejaar. Voor deze hoofdredacteur is de tijd om te gaan gekomen.

Maar er is ook een tijd van planten en rooien. Zo is de toekomst van dit blad ook voor het academiejaar 2023–2024 veiliggesteld. Een nieuw bestuur is verkozen, en jullie krijgen van hen een heel nieuwe *Schamper* voorgeschoteld. Zij staan klaar om *Schamper* met hun eigen kleuren, geuren, klemtonen

en stemgeluid vorm te geven. Geen vrees voor alle fans van het universitair nieuws, wetenschappelijke inzichten en cultureel kapitaal dat wij brengen. Met een nieuw jaar aan *Schamper* komt er natuurlijk ook een hele nieuwe generatie studenten. Zij die op dit moment aan hun laatste momenten in het middelbaar bezig zijn, zullen vanaf september aan al hun eerste momenten aan de unief kunnen beginnen. Misschien hoort *Schamper* daar zelfs bij.

“ Adieu

En zo gaat de cyclus verder. Wat oud wordt, wordt vervangen. Als het niet vervangen wordt, gaat het weg.

Niets is voor eeuwig, behalve de tijdelijkheid. En maar goed ook. Zo kunnen we de dingen verbeteren, en eens wat anders meemaken. Ik wens jullie alvast veel leesplezier volgend jaar. Maar eerst moeten we nog onze eigen momenten afwerken: een artikel over start- en ijkingsproeven, bijvoorbeeld. Of een reeks artikels over de mode en wetenschap achter zelfexpressie. We hebben ook uw maandelijkse dosis afleiding in de vorm van Nettes Crypto. Het laatste oordeel over de Disney-remakes, of hoe Disney ten strijde gaat tegen een hele staat in de VS. Ik zou zeggen: begin eraan, en bij geval van klachten moet u bij mijn opvolgers zijn. *Adieu!*

Onderwijs

- Present & dagelijkse Restokost 4.
- Best of: picknickplekjes 5.
- Universiteit leert communiceren 7.
- Kajira, de 'brave' BDSM-vereniging 8.
- De moord op Minerva 9.
- IJkingsproeven 10.
- "Ik mis het om me competent te voelen" 13.
- Florida: Woke-waanzin 14.
- KULeuven in Gent 16.
- Spelletjespagina 18.

Cultuur

- Ode aan de introvert 30.
- Zijne Majesteit is verleden tijd 31.
- Walk, walk, fashion baby: zomertrends '23 32.
- Tirade: Verbrand alle polo's 34.
- De Gentse plantentuin 35.
- Disney-remakes: winst en afkeer 36.

Wetenschap

- 22. Wetenschapskort
- 23. Hoe vies is make-up?
- 24. De kleren maken de student
- 26. Technologie in je kleren
- 28. Ontstaan van gegenderde kleding

Satire

- 38. "Rik Van de Walle is een visionair"
- 39. De Strip & Turnitin tegen de mens

BEST OF: Picknickplekjes

DOOR IBE BRAECKMAN & NETTE DE SCHRIJVER

De eerste zonnestralen durven zich eindelijk te tonen en zorgen dan ook voor blijde studentensnoetjes. Het picknickweer is gearriveerd, dus hier volgt de top drie beste plekjes in Gent om je neer te vleien met een hapje en een drankje.

DE KROOK

Een bankje, een riviertje en af en toe een eend. Wat heeft een mens meer nodig? Wanneer de zon schijnt aan de Krook vind je ze daar allemaal terug. Niet te ver van de bewoonde wereld is dit stukje natuur terug te vinden. Koop een stokbrood, hummus, tomaatjes en een fles rosé en zet je tussen de planten aan het kabbelende beekje. Zwaai tussen je happen door naar de bootjes die voorbijvaren en lach ze uit als ze de hoek omgaan. Een geweldige ervaring. Je gaat niet de enige zijn die ervoor kiest om daar te ontspannen, maar een plekje zal je altijd hebben! 'Chillen aan de Krook' is een begrip geworden en we zijn er allesbehalve boos om.

MUINKPARK

Het Muinkpark is één van de gezelligste parken van Gent. Mede door het feit dat er vooral *partyvelders* vertoeven, omdat het park gelegen is tussen twee campussen van Artevelde, is het er aangenaam zitten. Zeker deze tijd van het jaar is het voor de dierenliefhebbers dé plek om te picknicken. Aan de vijver kan je namelijk een hele hoop eendenkuikentjes spotten. En dat is niet alles wat dieren betreft, want in die vijver kan je ook nog eens apen zien zitten op een grote boomstronk (nee, dat zijn geen Arteveldestudenten), en ook papegaaien ontbreken er niet. Eigenlijk is het Muinkpark aan het evolueren tot een ware zoo. Lekker eten, een drankje en dieren spotten: je vervelen zal je er niet snel doen.

COUPURE

Het minste straaltje zon ontketent een heftige massabijeenkomst van Gentse studenten aan de Coupure. Ziet er heel gezellig uit, maar is enorm druk. Dertig conversaties door elkaar en veertien boxen waardoor er simultaan andere muziek knalt. Niet overdreven luid, maar net niet stil genoeg om het niet irritant te vinden als je erop gaat letten. De berm waar je je op nestelt is steil, dus de angst om in het water te donderen is niet onterecht. Maar al bij al is het wel een leuke plaats om na de lessen even te hangen, te roddelen, te ademen en frustraties te uiten over hoeveel je nog moet inhalen terwijl je op je gemakje picknickt.

Sustainability
Summer
Schools

Climate Justice Degrowth

18 - 22 september 2023
iedere dag van | daily from 9:00 - 18:00

Schrijf je in via | Apply at
ugent.be/sustainabilitysummerschools

Universiteit leert communiceren

DOOR PIETER BEIRENS
BEELD DOOR HANNES BLOCKX

Van vage coronamails tot vage bedreigingen jegens UGent-jobs. Ondanks al die middelen voor communicatiecampagnes lijkt echte transparantie en doordachte communicatie keer op keer een struikelblok voor UGent.

We keren even terug in de tijd naar maart 2020, de eerste golf. Een periode die met veel moeite nog uit de collectieve geheugen te kloppen valt. Om Covid-19 tegen te houden, moesten alle overheden, en ook UGent, maatregelen nemen. Studenten en medewerkers leefden in een zee van onzekerheid. Er was een vuurtoren van hoop nodig om duidelijkheid te brengen. En wat kregen we? De mails van de rector. Ellenlange, verwarrende en bijster vage teksten waardoor men soms nog onzekerder achterbleef.

Drie jaar later mochten de medewerkers van onze alma mater zich opnieuw aan een mailtje verwachten. Deze keer geen “goede moed en veel succes”, maar een duistere voorbode. In de mail werd de ontwerp-kern-takennota 2.0 aangekondigd: de inmiddels breed besproken besparingsnota van UGent. Alhoewel de inhoud van die nota inmiddels via een lek bekend is gemaakt, moesten de ontvangers van die mail het met veel minder info doen. Ze moesten genoeg nemen met een raming van hoeveel er bespaard zal moeten worden, en de weinig geruststellende boodschap dat het (ondanks een hele alinea over hoe onzeker de situatie is) duidelijk is dat “de UGent het in de toekomst met minder mensen zal moeten doen.” De onzekerheid loerde weer, en duidelijke communicatie over wat er beslist zou worden en wie er voor hun job moest vrezen bleef uit.

Een gelijkaardige kritiek komt bijna semestrieel terug: de universiteit, en boegbeeld, voortrekker of zondebok rector **Rik Van de Walle**, maken de

meest impactvolle beslissingen met zo weinig mogelijk inspraak. De eerste kerntakennota, de herziening van de maaltijdprijzen en de herziening van het bestuurscollege: een paar voorbeelden van dossiers die tijdens examenperiodes werden beslist en waar zo weinig mogelijk over werd gecommuniceerd. De vrije debatacultuur die je van een academische instelling zou verwachten lijkt ver zoek. Toen *Schamper* vorig academiejaar studenten vroeg naar wat ze van onze rector vonden, was communicatie dan ook de primaire oorzaak voor enige negatieve affecties.

“

De vrije debatacultuur die je van een academische instelling zou verwachten lijkt ver zoek

Ook als redacteur van dit studentenblad moet ik vaststellen dat communicatie een blokkade vormt. Waar wij drie jaar geleden al dan niet succesvol bij de lieve mensen van de UGent-administratie terechtkonden met vragen,

gebeurt alles tegenwoordig via de persdienst. Een universiteit heeft uiteraard recht op een media-communicatieplan, maar wanneer zelfs sommige stuvers enkel nog kunnen doorverwijzen naar de persdienst, lijkt er meer sprake van een universiteitsbrede omerta.

Het is op zijn minst noemenswaardig dat een universiteit die haar beperkte budget gebruikt om ieder halfjaar een nieuwe massale postercampagne op te zetten, zo faalt op vlak van communicatie en transparantie. De universiteit biedt nochtans verschillende opleidingen in de communicatiewetenschappen en -praktijk aan. Misschien kan ze eens lessen beginnen te trekken uit haar eigen curricula.

KAJIRA, DE 'BRAVE' BDSM-VERENIGING

DOOR NOAH DOLS

Deze editie nemen wij een kijkje bij Kajira! Dit is geen vereniging die samenkomt omwille van eenzelfde studiekeuze of liefde voor theebransjes, maar een vereniging die samenkomt vanwege een gedeelde liefde voor spannende seks. Hieronder een interview met de praeses.

Wat houdt Kajira in?

"Eigenlijk komt het erop neer dat we BDSM, kinks, fetisjes en dergelijke bespreekbaar willen maken en normaliseren, en mensen de kans kunnen geven om te ontdekken dat er meer mensen zoals hen zijn. Ook willen we een plaats kunnen bieden waar ze gewoon zichzelf willen zijn. Binnen de maatschappij gaat het al iets beter dan vroeger qua BDSM-mindedness. Er is al veel vooruitgang geboekt als je vergelijkt met veertig jaar geleden. Je wordt niet meer automatisch afgeknald, bij wijze van spreken. Maar het blijft natuurlijk een gevoelig onderwerp. Je gaat meestal niet gewoon op je job zeggen: 'Ik doe aan BDSM.' Het blijft zo'n beetje in de taboesfeer. Ons doel is dus vooral gelijkgestemde mensen samenbrengen, een forum geven, een plaats geven om elkaar te ontmoeten, om erover te praten zonder dat je je moet zorgen maken over negatieve gevolgen."

In welke zin lijken jullie op, en verschillen jullie van, klassieke studentenverenigingen?

"Hoe zijn we gelijk? We willen vooral samenkomen, ons amuseren, en gelijkgestemden vinden. Hoe verschillen we? We zijn veel losser, qua vereniging, qua structuur. We werken ook niet met schachten. We hebben geen dopen of ledenlinten. Enkel het bestuur heeft linten. We hebben ook leden die van ver komen, die soms een

paar activiteiten komen en dan een jaar niet, omwille van eender welke reden. Dat maakt voor ons niets uit. We verwachten niet dat je elke keer komt. We hebben ook geen echte ledenlijst. Vanaf het moment dat je komt en je hebt het gevoel dat het bij je past, dan mag je jezelf *Kajiraan* noemen. Dan hoor je er voor ons bij."

“

"Ik durf zeggen dat we ons honderd procent inzetten om een veilige omgeving aan te bieden"

Zijn praatavonden jullie centrale activiteit?

"Om de twee à drie weken proberen we toch een praatavond te houden. Dat is de rode draad doorheen onze activiteiten. Over zaken praten is vanaf het begin al een beetje de kern van Kajira. We zijn niet praktiserend. We gaan dus geen speelfeestjes organiseren, en we komen niet samen om BDSM uit te oefenen. We komen samen om erover te praten. We hebben wel workshops waarin we veilige technieken aanleren, maar dat is meestal door externe mensen die dan ook effectief dingen komen tonen."

"We gaan soms ook gewoon bowlen, schaatsen of naar de film. Af en toe organiseren we ook een cantus. We zijn wel nooit echt een 'drankvereniging' geweest. We

kijken er niet op neer, maar het is geen aandachtspunt voor ons. Wil je veel drinken, dan drink je veel. Onze cantussen zijn meestal gesloten, maar soms houden we wel 'breng een vriendje'-edities, om iemand te laten kennismaken."

"Ik hoor van mensen die naar andere cantussen geweest zijn dat we eigenlijk nog heel braaf zijn. Dat is iets dat we vaak opnieuw horen, ook op andere activiteiten. Wij zijn heel braaf en respectvol. Er gebeuren geen decadente zaken. Als we dan verhalen horen uit andere verenigingen, gebeuren daar veel meer dingen met naaktheid en rare dingen die op het randje zijn. Dat hebben wij eigenlijk totaal niet. Wij letten ook heel erg op consent. Dat iedereen zich comfortabel voelt en de grenzen gerespecteerd worden. Ik durf zeggen dat we ons honderd procent inzetten om een veilige omgeving aan te bieden"

WAAROM MOEST MINERVA DOOD?

DOOR DRIES VAN DORT

Voordat we allemaal Ufora gebruikten, was er Minerva. Het platform werd ontwikkeld door UGent zelf en diende onze universiteit meer dan twintig jaar. Waarom moest het verdwijnen?

Vandaag de dag verwijzen profen naar Ufora wanneer ze weer een nutteloze tekst hebben die je moet lezen, of wanneer je een groepje incompetente medestudenten moet samenstellen om een groepswork te realiseren. Hoewel veel UGent-studenten nooit anders hebben gekend, blaast Ufora dit jaar slechts vier kaarsjes uit. Daarvoor was Minerva het online leerplatform van UGent.

Je gebruikte Minerva min of meer voor dezelfde zaken als Ufora: documenten raadplegen, inschrijven in groepen, Curios gebruiken, enzovoort. UGent was de ontwikkelaar, en de lieve jongens en meisjes van DICT onderhielden het. In 2019 werd onze favoriete godin echter zonder pardon aan de deur gezet. Waarom?

Een eerste reden is vernieuwing. Niet alleen het onderwijslandschap, maar ook onze computers, laptops en telefoons zijn de afgelopen tien jaar razendsnel veranderd. Daar wist Minerva niet snel antwoord op te bieden. Jaar na jaar werd de applicatie aangepast en veranderd, waardoor Minerva in haar laatste jaren steeds meer moeite had de tred te volgen.

Tijd voor een nieuw systeem dus. In plaats van een volledig nieuw systeem van de grond af aan op

te bouwen, werd deze keer naar een reeds bestaand systeem gezocht. Brightspace is de naam van de software die wij Ufora noemen. Het is ontwikkeld door het Canadese Desire2Learn en wordt door vele universiteiten en hogescholen gebruikt. **Arthur Deruyter**, bestuurder Digitalisering bij de

“

Maar is Ufora effectiever beter? “Ja, en nee.”

Gentse Studentenraad, legt uit: “Het grootste probleem bij Minerva was dat er ernstige problemen waren met online veiligheid. Het programma was door UGent zelf geschreven en ging ondertussen al een twintigtal jaar mee. Het voordeel van Brightspace is dat

Maar is het effectiever beter? “Ja, en nee.” Ufora is momenteel een *ongoing effort* en vele UGent'ers zijn nog steeds nog steeds bezig de tool te evalueren in de stuurgroep Ufora. Volgens Deruyter is er vier jaar na de lancering nog steeds een waslijst aan zaken die men wil implementeren, maar dat is helaas niet zo simpel. Zo zou de integratie met TimeEdit beter moeten, wordt er gewerkt aan een nieuw systeem om lesopnames zichtbaarder te maken, enzovoort. “Grote veranderingen kan UGent zelf echter niet doorvoeren, daarvoor is ze afhankelijk van Desire2Learn.” Verschillende universiteiten hebben verschillende wensen voor hun versie van Brightspace, dus veel veranderingen laten erg lang op zich wachten.

Het is makkelijk om nu terug te verlangen naar de simpliciteit van Minerva. Door zelf een programma te schrijven heeft onze universiteit alle controle over de functies die ze al dan niet wilt gebruiken. Het is echter geen simpel vraagstuk: in een tijd van krimpende budgetten en een steeds complexer wordende IT-wereld moet UGent moeilijke keuzes

veel plug-ins geïnstalleerd kunnen worden en dat het goedkoper was dan zelf een volledig nieuw programma bouwen”.

maken.

IJKINGSPROEVEN: WEYTS IS FAN, STUDENTEN MINDER

DOOR DRIES BLONTROCK & JEF TIMMERMANS

Volgens Ben Weyts zijn ze een essentieel middel om de kwaliteit van het hoger onderwijs te verhogen, anders staan er minder voor te springen: startproeven beroeren al langer de gemoederen. “Ze kunnen afschrikken en foutief advies geven aan kansengroepen.”

Volledig vrij is de toegang tot het hoger onderwijs al een tijdje niet meer. Om het te hoge aantal instromers te beperken, maar ook de kwaliteit van de opleiding te garanderen en het slaagpercentage te verhogen, kwam er in 1997 een bindend toelatingsexamen voor de opleidingen Geneeskunde en Tandheelkunde. Voor die examens moet je niet enkel slagen, maar ook tot een selectie van de best presterende deelnemers behoren om te mogen beginnen aan de opleiding. Sinds dit jaar geldt dezelfde regeling in de richting Diergeneeskunde.

HET STOKPAARDJE VAN WEYTS

De laatste jaren werden er ook andere – minder strikte – middelen ingezet om de doorstroming naar het hoger onderwijs te reguleren en ondersteunen. Zo bestaan er sinds 2013 ijkingsproeven in de ingenieurswetenschappen om de studenten een beter beeld

van hun vaardigheden en kennis, en hun verhouding tot het verwachte instapniveau te geven, maar ook om hen aan te sporen die kennis zo nodig bij te spijkeren. Tot

voor kort waren deze ijkingsproeven vrijblijvend, maar sinds 2018 zijn ze voor sommige richtingen verplicht.

Tijdens de legislatuur van minister **Ben Weyts** is het aantal ijkingsproeven aan de Vlaamse universiteiten maar liefst verdriedubbeld. Die ijkingsproeven en verplichte starttoetsen zijn niet bindend, in tegenstelling tot het toegangsexamen. Ook wie niet slaagt, is welkom in de opleiding, maar sinds 2018 is hier voor de ingenieurswetenschappen wel een verplicht remediëringstraject aan gekoppeld.

Tegenwoordig woedt de discussie of deze ijkingsproeven ook in andere richtingen nuttig kunnen zijn. Minister Weyts vindt alvast van wel, en ziet ze graag verplicht voor elke universitaire opleiding. “Op die manier vermijden we ook een verspilling van geld, kwaliteit

en energie. Studenten die niet in het hoger onderwijs thuishoren, zouden zo sneller een wake-upcall krijgen”, vertelde hij in het praatprogramma #BelRiadh.

“

“Opleidingen zoals Psychologie of Rechten hebben momenteel geen dergelijk instrument”

– **Mattias Niels, bestuurder**

Onderwijs GSR

“Momenteel zijn er al veertien opleidingen waarvoor deelname aan een starttoets een voorwaarde voor inschrijving is”, laat zijn kabinet weten. “Dat is al een mooi aantal op korte tijd, maar het zou mooi zijn om voor elke opleiding een starttoets te hebben.” De startproeven, de nieuwe term voor verplichte, niet-bindende toelatingsproeven, zijn dan ook een waar stokpaardje van Weyts. Toch is het geen van bovenaf opgelegd project. “De verantwoordelijkheid voor de ontwikkeling, implementatie en opvolging van de toetsen ligt volledig bij de instellingen. De experts die de toetsen ontwikkelen en analyseren zijn uiteraard het best geplaatst om aan te geven wanneer een toets voldoende valide is om ze verplicht in te voeren.”

DE STARTTOETS ALS REMEDI- ERINGSINSTRUMENT

“Wij zijn niet a priori tegen ijkingstoetsen, op voorwaarde dat ze doordacht en rationeel worden ingezet, in het belang van de student”, vertelt **Mattias Niels**, bestuurder Onderwijs bij de Gentse Studentenraad (GSR). Aan UGent volgt de gemiddelde studieduur al enkele jaren een opwaartse trend. Amper 32 % van de studenten haalt binnen de voorziene tijd een bachelordiploma. “Met ijkingstoetsen probeert men dat probleem te verhelpen, door studenten nog voor aanvang van hun studies te informeren over het vereiste instapniveau. Ze geven dan nog de mogelijkheid om zich bij te spijkeren via remediëringstrajecten, die vanaf volgend jaar in enkele opleidingen verplicht worden.”

Niels plaatst daar meteen een kanttekening bij. “Opleidingen waarvan men de instroom en doorstroom wil optimaliseren, zoals Psychologie of Rechten, hebben momenteel geen dergelijk instrument, omdat er geen bestaat met voldoende inhoudelijke en voorspellende validiteit.” Momenteel bestaan toelatingsproeven daarom voornamelijk voor de zogenaamde STEM-opleidingen. Volgens het kabinet Weyts gaat Niels daarmee voorbij aan de bedoeling van de starttoetsen: “Een starttoets test begincompetenties, niet wat je tijdens de opleiding moet leren. Een van de belangrijkste zaken bij bijvoorbeeld Psychologie is de kennis van academisch Nederlands. Dat kan je dus zeker testen met een starttoets.”

Of Weyts' starttoetsenoffensief effectief zal zijn, betwijfelt Niels sterk: “Als ze gepaard gaan met voldoende middelen voor studie-

“

**“Ijkingsproeven zijn altijd
een momentopname
van de vaardigheden en
kennis van studenten”**

– Julien De Wit, voorzitter VVS

en trajectbegeleiding en gerichte vroege heroriënteringsmaatregelen, komen ijkingstoetsen maximaal tot hun recht. Dat is hoogst onzeker, onder andere door de onderfinanciering van het hoger onderwijs.”

VOORZICHTIGHEID GEBODEN

De meningen bij de Vlaamse Vereniging van Studenten (VVS) zijn van een gelijkaardige toonaard. Voorzitter **Julien De Wit** is niet automatisch voor of tegen ijkingsproeven. “Er moet blijvend onderzocht worden of ijkings- en toelatingsproeven een positief effect hebben op studierendement, zonder dat bepaalde groepen er nadelen bij ondervinden.” Stu-

denten zijn namelijk nog meer dan tevoren afhankelijk van hun vooropleiding, en aan de beschikbare voorbereidings- en bijscholingstrajecten hangt een bij momenten torenhoog prijskaartje. Op het kabinet Weyts denken ze daar anders over: “De starttoetsen bezorgen ons inziens niemand een oneerlijk nadeel. Integendeel, iedereen mag zich nog steeds inschrijven, maar kan zich wel beter vergelijken met de benodigde startcompetenties en dus zelf reflecteren over de gemaakte studiekeuze. Wanneer de cesuur niet behaald wordt en men zich toch inschrijft in de opleiding, krijgt de student bovendien gepaste ondersteuning via de verplichte remediëring.”

Toch heeft De Wit zijn twijfels over de inhoud van de proeven: “Momenteel worstelen alle ijkingsproeven nog met problemen qua eerlijkheid en validiteit. Ze kunnen afschrikken en foutief advies geven aan kansengroepen en zo de toegang tot opleidingen minder democratisch maken. Daarom mogen ijkingstoetsen nooit bepalend of excluderend zijn voor de studiekeuze.” Net als Niels benadrukt De Wit dat voldoende investeringen in remediëringstrajecten cruciaal zijn.

“Louter de ijkingsproef kan niet leiden tot een betere onderwijskwaliteit.”, waarschuwt De Wit. “Ze zijn altijd een momentopname van de vaardigheden en kennis van studenten, die niet altijd representatief is voor hun capaciteiten. Daarom moeten we er voorzichtig mee omspringen.”

“Ik mis het om me competent te voelen in mijn opleiding”

DOOR COLLIN CARDON // BEELD DOOR LIEKE ZUIDERWIJK

Er zijn twee constanten in het leven: de lichtsnelheid, en de frustraties van educatieve masterstudenten. Vrees niet, voor een keer komt er weinig *geneut* over de drukte of planlast. Want dat is niet het enige probleem.

Een opinie schrijven over de onderwijswereld en de educatieve master ... ik weet het: niet het toppunt van originaliteit, maar als toekomstige leerkracht moeten er mij toch een aantal zaken van het hart. Dit zal echter niet opnieuw een aanklacht jegens de drukte van de opleiding zijn: genoeg studenten haalden dat (terecht) al aan. Ook de organisatorische aspecten van de stage zijn al menig keer aangekaart, want ook die zorgen voor onnodig veel stress. Nee, hier wil ik kort licht werpen op een ander aspect: de overgang van de academische opleiding naar de educatieve opleiding.

Deze overgang wordt namelijk nauwelijks aangehaald in het hele debat. Naast de overgang van het middelbaar naar *den unief*, was dit echter de grootste verandering van mijn educatieve leven. Je terug een eerstejaarsstudentje voelen na vijf jaar universitair afzien is het laatste gevoel dat je verwacht wanneer je een logische opvolgstudie binnenwandelt. Opnieuw in grote aula's gegooid worden om in drie vakken dezelfde auteurs en termen naar de kop geworpen te krijgen, dat zou niet mogen verbazen. Datzelfde jaar een thesis moeten schrijven met een totaal nieuwe vorm daarentegen wel. Gedaan met indrukwekkende thematische hoofdstukken, nu was het de beurt aan een – al dan niet onlogische – splitsing van resultaten en discussies. Ook was het gedaan met

klassieke literatuurtaken en presentaties. Deze gaven hun plaats af aan museumbezoeken met verveelde pubers, VR-simulaties, en ellenlange zelfreflectietaken. Vergeet een psycholoog, in de eduma moet je pas echt aan introspectie doen.

Naast het vormelijke word je ook inhoudelijk herdoopt. De melancholische inzinking dat mijn kennis over de klassieke oudheid, waar ik vier jaar lang al mijn academische liefde

bij kwijt kon, volkomen nutteloos was geworden. Ter vervanging een werfelwind van basisvakken en masterclasses die door elkaar liepen, en die je in amper een paar maanden moeten klaarmaken

om een volwaardig inhoudelijk pedagogisch expert te zijn.

Je slingert tussen leek en expert. Tussen eerstejaar en laatste master. De verwachtingen liggen heel hoog en tegelijk tergend laag. Eerst verlies je je inhoudelijke kennis, dan je praktische talenten, en ten slotte je zelfvertrouwen. Want als ik mijn argument in één zin moet samenvatten, laat het dan deze zijn: misschien mis ik het gewoon om me competent te voelen in mijn opleiding. En 60 studiepunten gaan dit gevoel niet terugbrengen.

“
**Vergeet een psycholoog,
in de eduma moet je pas
echt aan introspectie doen**

MEET HET NIEUW BESTUUR

VAN DE GENTSE STUDENTENRAAD!

Wil jij hier ook graag deel van uitmaken? We zoeken nog een bestuurder communicatie, financiën, sociaal en duurzaamheid.

Heb je zelf een thema of project waar je gepassioneerd over bent? Stel je kandidaat als beleidsverantwoordelijke! Alle informatie vind je op onze website.

FLORIDA: WAAR WOKE-WAANZIN WERKELIJKHEID WORDT

DOOR PIETER BEIRENS // BEELD DOOR ODILE DE VOS

Zowat elk politiek debat kan vroeg of laat door de *unhappy few* tot 'woke' herleid worden. Hier blijft het grotendeels bij een debat, in de VS is het echter politieke realiteit. In Florida vindt woke haar vijanden: Disney en het vrije onderwijs.

Volgens **Bart De Wever** stevenen we af op een burgeroorlog over woke. Die uitspraak werd weggelachen, aangezien 'woke' momenteel vooral een term is voor overdreven dramatische krantenkoppen en Twitter. Aan de andere kant van de wereld worden er echter wetten gemaakt om 'woke' aan banden te leggen, vooral in het (hoger) onderwijs. Florida, waar gouverneur **DeSantis** zich met verregaande wetten opstelt als de enige optie voor anti-woke en homofoob rechts, dient als het beste voorbeeld.

OORLOG TEGEN HET ONDERWIJS

Twee stukken wetgeving worden breed besproken – of minder eufemistisch: fel gecontesteerd, met maandenlange protesten tot gevolg. De weinig aan

de verbeelding overlatende '*Stop W.O.K.E. Act*', en de '*Parental Rights in Education Bill*', beter bekend als de '*Don't Say Gay bill*'. Beide leggen het publiek onderwijs aan banden in de '*sunshine state*'. Hoewel de wetgeving beperkingen en nuances kent, lijkt de algemene ambitie om het bespreken van alles wat 'woke' zou zijn (ras, gender en seksuele geaardheid) te verbieden in scholen. Criticasters van het beleid wijzen dan ook op grootschalige schendingen van de rechten van LGBT-personen.

Hoewel de strijd tegen 'indoctrinatie' vooral plaatsvindt in het lager en middelbaar onderwijs, blijft ook het hoger onderwijs niet gespaard. Zo is het congres van Florida momenteel bezig met het goedkeuren van *House Bill 999*. Deze wet zou onder meer verbieden publieke middelen in te zetten voor activiteiten die pleiten voor diversiteit, '*equity*' (billijkheid) en inclusie. De eerste versie van de wet sprak zelfs over het afschaffen van studies in gender en *critical race theory* in het publiek hoger onderwijs. Een collectief van verschillende onderzoeksgroepen in de VS beschreef de wet als het einde van de academische vrijheid in Florida.

THE HOUSE OF THE MOUSE

De meest besproken tegenstander van DeSantis komt echter uit een onverwachte hoek: Disney, dat haar grootste pretpark in Florida heeft. Het bedrijf liet zich lange tijd niet publiek uit over het beleid. In 2020 was ze zelfs goed voor 50.000 dollar aan de verkiezingscampagne van gouverneur DeSantis. Onder druk van haar personeel kwam hier verandering in. Disney uitte net na de goedkeuring van de '*Don't Say Gay Bill*' de wens dat de wet afgeschaft, of door de rechterlijke macht geblokkeerd zou worden. De toenmalige CEO, **Bob Chapek**, dreigde zelfs hun financiering voor de Republikeinse partij in Florida op

te zeggen. Tijdens de verkiezingen van 2020 ging dat om meer dan 500.000 dollar. Het begin van een vete tussen DeSantis en Disney, nu onder leiding van **Bob Iger**.

Als vergelding op de kritieken van Disney schafte DeSantis de speciale bestuursentiteit op waarmee Disney jarenlang volledige controle had over het gebied waar Disney World gevestigd is. Vanaf nu zou de staat hun bestuursorgaan vaststellen, in plaats van Disney. Maar niet voordat het bedrijf een slinkse truc toepaste door dat orgaan eerst van zo goed als al haar autoriteit te ontdoen, en dit te laten gelden zolang de nazaten van Koning **Charles III** leven. Ondertussen heeft Disney DeSantis ook aangeklaagd voor het gebruik van overheidsmacht als wraak voor het uiten van kritiek.

Door de absurditeiten van het verhaal, zoals de royale clause, worden kranten volgeschreven over de vete. De ruzie is ook zeker niet zonder inzet: honderdduizenden dollars aan partijfinanciering, het bestuur van Disney World en het feit dat Disney meer dan 77.000 mensen tewerkstelt in Florida.

LINKS EN RECHTS

Omdat politiek in de Verenigde Staten op elk mogelijk vlak een tweekampenstrijd is, wekt deze discussie snel de indruk op een strijd te zijn tussen een conservatief rechts en een progressief, misschien zelfs links, kamp. De eerste wordt dan vertegenwoordigd door DeSantis, de tweede omvat dan Disney en de protesteerders. Deze tweedeling is echter een bedrieglijke schijn.

Laat ons eens kijken naar de inzet voor Disney: het Reedy Creek Development District. In de jaren 60 waren de gebroeders Disney op zoek naar een plek om hun tweede pretpark te bouwen: een groot gebied waar ze zo veel mogelijk controle over hadden. Via lege vennootschappen kocht Disney grote delen land in Florida en richtte de staat Florida op hun vraag het Reedy Creek Development District op. Disney had zo goed als volledige controle over

Op school heeft Alice geleerd dat het normaal is om period cravings te hebben.

dit district, dat op zijn beurt dan weer instaat voor alle aspecten van ruimtelijke ordening en publieke voorzieningen. Zo werd Disney de overheid van haar eigen pretpark. Die macht behield ze meer dan vijftig jaar lang door het aantal inwoners te beperken tot een minimum en zelf het bestuur van het district aan te stellen. Dit laatste schafte DeSantis dus af. Hoewel de strijd tussen Disney en DeSantis dus wel begon over LGBT-rechten, gaat deze vandaag vooral voort over de macht die Disney krijgt over haar speciale district. Het recht van een privaat bedrijf om de macht van een overheid te krijgen lijkt weinig te maken te hebben met een progressieve strijd, enerzijds met het behoud van een libertaire dystopie.

Ongekende rechten voor een privaat bedrijf, ultraconservatieven en gigantische politieke financieringen: dit verhaal is door en door Amerikaans. Toch brengt het een waarschuwing voor ons eigen land met zich mee. Bijvoorbeeld over hoe een bepaald discours over 'woke' gevaarlijke politieke gevolgen kan hebben, en hoe de academische vrijheid met slechts enkele wetten in gevaar gebracht kan worden.

WAT DOET DE KU LEUVEN IN GENT?

DOOR DRIES BLONTRUCK & MATHIAS MEERSSEMAN

Overall te lande vind je campussen van KU Leuven, ook in studentensteden die een 'eigen' universiteit hebben. Koloniseert KU Leuven langzamerhand studierend Vlaanderen, of bestaat er een minder spectaculaire verklaring voor haar wijdverspreide aanwezigheid?

Niet alleen in Gent, maar ook in Brugge, Brussel, Kortrijk en – god-betert – zelfs in Sint-Katelijne-Waver kan je tegenwoordig de KU Leuven-vlag zien wapperen. “Dat is historisch gegroeid”, verklaart KU Leuven-rector **Luc Sels**. “Na de Bolognahervorming, die de bachelor-masterstructuur over bijna heel Europa implementeerde, vielen sommige opleidingen tussen schip en wal. Een opleiding Handelswetenschappen duurde even lang als een opleiding TEW, maar werd niet als universitair gezien.”

Universiteit van Vlaanderen

Na de Bolognahervorming van 1999 besloot de Vlaamse overheid dan ook dat alle opleidingen met een bachelor-masterstructuur door universiteiten aangeboden moesten worden. “Op dat moment hebben wij gebruikgemaakt van onze bevoorrechte band met nogal wat vrije hogescholen, die zich dan geassocieerd hebben met KU Leuven”, aldus Sels. Toenmalig KU Leuven-rector **André Oosterlinck** pakte de andere universiteiten toen inderdaad op snelheid en associeerde KU Leuven met veruit de meeste hogescholen in heel Vlaanderen. Oosterlinck handelde snel, en voor de rest bleven enkel nog kruimels over.

“Wij hebben niet de ambitie om in Gent een enorme campus te

ontwikkelen”, gaat Sels verder. “Onze aanwezigheid in Gent is het gevolg van de acquisitie van een opleiding, om een term uit de privésector erop te kleven. We hebben in 2013 de opleiding overgenomen, inclusief de medewerkers en studenten.” Volgens Sels is de houding van zijn universiteit ook lang niet uniek in Vlaanderen: “Je kan het perfect vergelijken met de UGent-campus in Kortrijk. Daar maken wij ook geen probleem van, ook al ligt die campus dicht bij onze Campus Kulak.”

“

**“Beweringen over
expansiedrang, arrogantie
en de universiteit van
Vlaanderen laat ik aan
mij voorbijgaan”**

– Luc Sels, rector KU Leuven

Regelmatig klinkt echter kritiek over de zogenaamde expansiedrang van KU Leuven. De universiteit zou ‘de universiteit van Vlaanderen’ willen worden. Die kritiek vindt Sels evenwel volledig misplaatst: “Sommige mensen denken echt dat wij plots invasief in Gent zijn aangekomen met een vlag van KU Leuven en besloten hebben om ons daar te vestigen. Je mag bij de vier andere rectoren navragen of er grote bereidheid tot samenwerking is vanuit KU

Leuven, ze zullen ‘ja’ antwoorden. Beweringen over expansiedrang, arrogantie en de universiteit van Vlaanderen laat ik aan mij voorbijgaan.”

POSITIEF VERHAAL

Toch werden en worden uitbreidingsplannen van de universiteit vaak met gefronste wenkbrauwen onthaald. “In Brussel was men aanvankelijk achterdochtig”, geeft Sels toe. Daar nam de KU Leuven in 2013 de opleidingen van de Katholieke Universiteit Brussel over. Sindsdien is de universiteit ook in de hoofdstad aanwezig. “Met een beperkt aantal opleidingen, weliswaar. Omdat we dat echt wel nodig hebben om voldoende Nederlandstalige studenten in de stad Brussel te behouden. In Brussel is er naast de VUB best nog wel plaats voor een andere Vlaamse universiteit.”

Toen de aan KUL gelieerde hogeschool Thomas More in Antwerpen wegens plaatsgebrek wilde verhuizen, resulteerde dat in de nodige commotie. “Als wij naar een nieuwe locatie verhuizen”, legt Sels uit, “met dezelfde opleiding en dezelfde studenten, geeft dat natuurlijk rimpelingen, onder andere in de media. Dan komt het heel erg over alsof we expansief aanwezig zijn, terwijl we in feite gewoon verhuizen. Dat heeft een

tijd geleden tot spanningen geleid, maar die zijn intussen uitgesproken.”

De aanwezigheid van KU Leuven in een andere stad dan de Vlaams-Brabantse provinciehoofdstad is volgens Sels een overwegend positief verhaal. “In Gent hebben we een campus in het Rabot. Dat was niet een van de meest welvarende of sterkst ontwikkelde wijken van Gent. De inplanting van onze campus is een enorme impuls voor stadsontwikkeling geweest. Sindsdien floreert die buurt. Daarom omarmt het stadsbestuur onze aanwezigheid. Onze aanwezigheid draagt ook bij tot het profiel van de stad als echte onderwijsstad. Maar wij doen dat ook met een zekere bescheidenheid. Mijn band met UGent-rector **Rik Van de Walle** is ook erg goed. Wij gedragen ons dus niet agressief of expansief.”

“

“Er zijn heel veel voorbeelden van soortgelijke steden in het buitenland die meerdere universiteiten huisvesten”

GENOEG PLAATS

Waarom waagde KU Leuven, ondanks alle achterdocht, toch de stap naar steden waar eigenlijk al een universiteit zat? Is het niet eenvoudiger om elke universiteit binnen de eigen stad te laten werken? “Omdat we de vrijheid van

vereniging en associatie en dus ook van onderwijsorganisatie gevolgd hebben. Dat is de enige juiste manier van handelen. Anders ga je naar een maatschappij waar de overheid bepaalt met wie je moet samenwerken. Die richting wil ik niet uitgaan. Daarvoor plukken we te veel vruchten van de vrijheden die we nu hebben.”

Bovendien, vindt Sels, is er genoeg plaats in Gent en Antwerpen voor meerdere universiteiten. “Er zijn heel veel voorbeelden van soortgelijke steden in het buitenland die meerdere universiteiten huisvesten. Ook Brussel raakt stilaan geplaveid met Angelsaksische

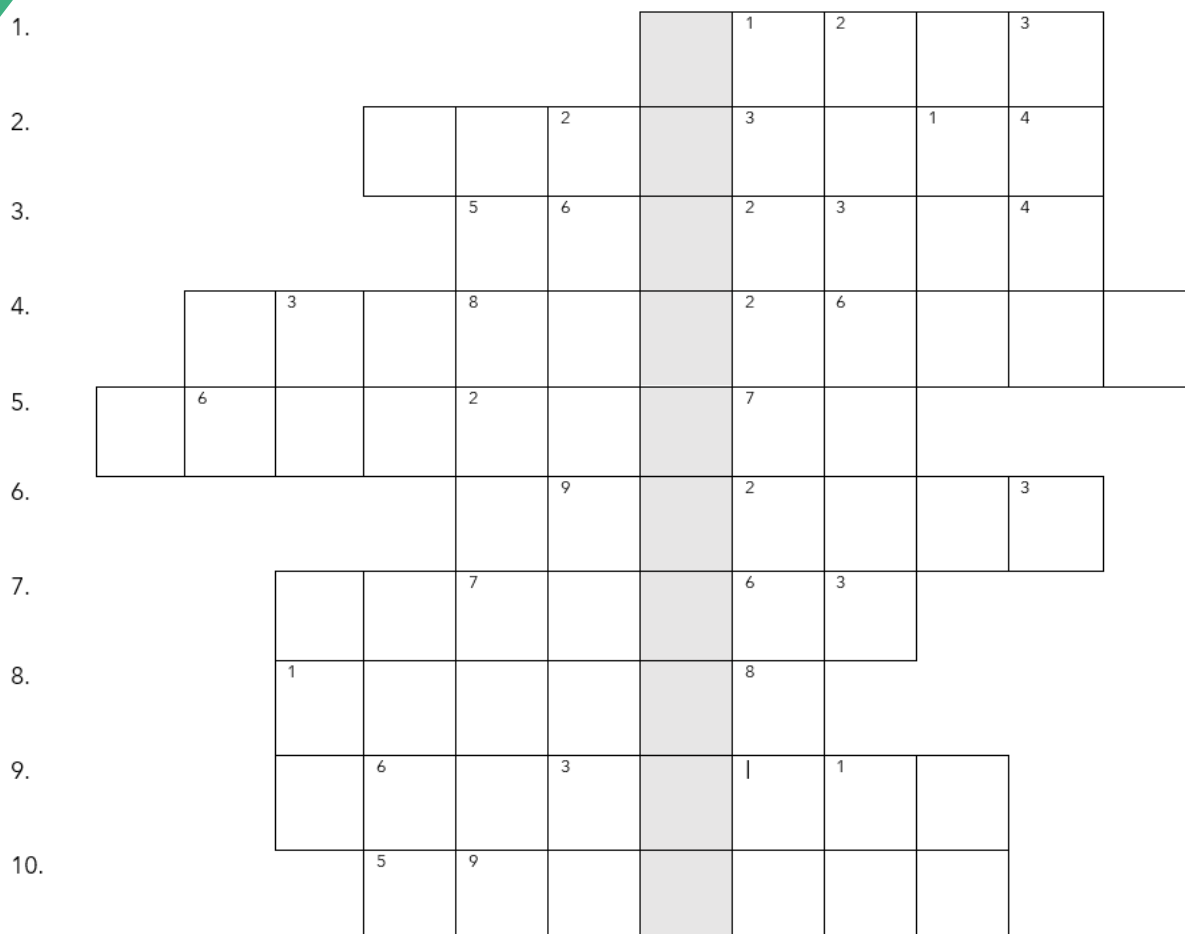
universiteiten die graag European Studies of EU-recht willen aanbieden in de Europese hoofdstad.” Dat een universiteit binnen de eigen stadsmuren moet blijven, vindt Sels dan ook een vreemde gedachte. “Neem nu de *universiteit van Sydney*, of de Sorbonne in Frankrijk. Die hebben allemaal meerdere campussen en dat is de normaalste zaak van de wereld. Ze proberen een onderwijsaanbod op meerdere plaatsen in te richten. Zij hebben het initiatief genomen om ergens een campus op te bouwen. Dat is bij ons zelfs niet het geval. Wij hebben gewoon bestaande campussen overgenomen.”

NETTES CRYPTO

DOOR NETTE DE SCHRIJVER

Eentje om je hoofd over te breken en tegelijkertijd mijn godcomplex te voeden. Geniet ervan, het is de laatste van het semester.

1. de poes is daar
2. wil je margarine met worst of liever een ...
3. goedkope sterke drank
4. het Amerikaanse heden loven
5. duel om een legale regel
6. de tijd waarop de brieven komen

7. verbluft naast de zon
8. was het pintje dat je in één keer naar binnen kletste lekker of was de ...
9. nadat je iemand naar boven bokst, volgt de ...
10. kledij voor een tocht over de Alpen

WOORDZOEKER

DOOR HANNES BLOCKX

D	P	E	B	B	Z	N	W	A	G	L	F	O	H	U	C	G	E
K	I	R	K	Y	I	U	E	E	B	E	V	G	A	S	A	L	F
F	B	G	S	D	K	U	L	D	J	Y	V	L	N	R	P	Y	A
L	B	J	D	J	Z	W	X	R	F	C	O	K	T	C	S	L	L
P	V	A	G	G	F	D	V	A	Y	L	Y	C	I	S	U	D	O
V	L	I	F	O	C	M	W	G	D	O	N	Y	S	I	L	N	V
A	Y	Q	N	D	P	X	F	-	R	I	C	Q	E	M	E	E	R
N	I	N	A	T	T	J	C	T	E	P	O	S	M	P	C	I	A
Y	Y	A	Y	W	A	S	R	N	T	J	T	R	I	J	O	R	E
H	Y	I	W	A	M	G	F	A	S	Q	T	L	T	Y	L	F	W
E	F	M	N	U	W	D	E	V	E	B	F	A	I	E	L	-	T
Q	O	E	L	S	T	N	P	A	O	N	L	Y	S	K	E	O	E
V	O	H	K	B	D	S	U	L	P	L	U	E	M	C	C	C	E
I	G	O	A	F	O	I	P	R	E	E	I	R	E	I	T	E	R
M	I	B	H	E	S	V	B	T	S	D	W	I	C	M	I	D	T
L	K	H	X	E	H	J	Q	T	S	O	V	N	Y	U	E	M	S
C	O	U	T	U	R	I	E	R	A	M	T	G	E	I	P	Y	Z
F	N	Q	H	A	A	R	A	C	C	E	S	S	O	I	R	E	S

ALADDIN
ANTISEMITISME
ASSEPOESTER
AVANT-GARDE

BOHEMIAN
CAPSULECOLLECTIE
COUTURIER
DIOR
ECO-FRIENDLY

GOOFY
HAARACCESSOIRES
LAYERING
MICKEY
MODEL

OLAF
RUNWAY
STREETWEAR
VINTAGE

DOOR HANNES BLOCKX

HET ONTSTAAN VAN MAKE-UP

Er wordt al sinds mensenheugenis gezocht naar middeltjes om je huid te laten stralen, je ogen te laten spreken en je lippen feller te kleuren. Maar waar komt make-up eigenlijk vandaan? Voor het ontstaan van schoonheidsproducten moeten we terug naar de oude Egyptenaren. Al in de jaren 3000 v.C. smeerden vrouwen en farao's een crème op hun gezicht, die toen gemaakt werd van honing, olie, henna, koper-sulfaat, grafiet en water. Ook gebruikten zij kool en lood om hun wimpers donker te kleuren, in plaats van de mascara zoals wij die nu kennen. De Chinezen in de oudheid maakten dan weer gebruik van krijt, kalk en cyanide om hun gezicht een onnatuurlijk witte kleur te geven. Gelukkig wordt dit nu niet meer gedaan, want cyanide blijkt een heel giftige chemische stof te zijn.

WIE KOOPT DIT NU?!

Blush, foundation, lippenstift, oogschaduw, enzovoort. Met al deze schoonheidsmiddeltjes ben je voor je het weet weer door je maandelijks budget heen. Maar dat is niets vergeleken met deze producten. De duurste mascara ter wereld is de H. Couture Beauty diamond mascara en heeft een prijskaartje van maar liefst 12 miljoen euro! Het busje bestaat dan ook uit blauwe diamanten en 18-karaat goud. Je kan deze mascara wel gratis laten bijvullen. Gelukkig maar, zou je denken, ware het niet dat het bedrijf dat deze mascara produceerde ondertussen failliet verklaard is. Pech gehad! Voor de duurste nagellak van het moment moet je meer dan 100.000 euro neerleggen, want de verpakking bevat ongeveer 1000 kleine diamantjes. Maar is dat het echt waard, als je voor 5 euro ongeveer dezelfde nagellak kan krijgen?

DE KLEUR VAN KLEREN

De kleur van je kledij is belangrijker dan je denkt. Het blijkt namelijk een invloed te hebben op hoe mensen over je denken. Zo heeft het dragen van de kleur blauw een verzachtende, kalmerende werking en zorgt het voor een betrouwbare uitstraling. Wanneer je groen draagt, kom je fris, vernieuwend en positief over. Wit straalt dan weer echtheid en eerlijkheid uit, terwijl felle en opvallende kleuren zoals paars, oranje en roze af te raden zijn. Heb je binnenkort een sollicitatie, dan draag je best een combinatie van geel en grijs. Dat zorgt ervoor dat je intelligenter overkomt bij je toekomstige werknemer. Nog een tip: draag geen zwart als je voor de rechtbank moet komen. Het zorgt er namelijk voor dat je hogere straffen krijgt. En ga je binnenkort op date? Haal dan iets roods uit de kast, succes gegarandeerd!

SCHONE SCHIJN: HOE VIES IS MAKE-UP?

DOOR NINA DE NEVE // BEELD DOOR YANNE DE FRENNE

Kan het kwaad om die ene uitgedroogde mascara of fles zonnecrème van drie zomers geleden nog eens te gebruiken? Er gaan veel verhalen de ronde over wat er kan gebeuren als je vervallen cosmetica gebruikt, maar kloppen die ook allemaal?

VERVALDATUM VAN COSMETICA

In België moet op alle cosmetica verplicht een houdbaarheidsdatum staan, net als bij etenswaren. Ondanks de conserveermiddelen die vaak toegevoegd worden aan de producten, zijn ze niet eeuwig houdbaar. Voornamelijk in vloeibare producten kunnen schimmels en bacteriën groeien. Een pot crème waar je met je handen, die vol zitten met microben, product uithaalt, zal dus ook sneller vervallen dan hetzelfde product in een tube.

Op elke verpakking staat een symbool, een potje met een open deksel, met daarin een cijfer gevolgd door de letter 'M'. Het cijfer geeft aan hoeveel maanden het product houdbaar is na opening. '3M' betekent dus dat je het product best maar drie maanden na opening gebruikt, maar een product met 24M blijft normaal gezien twee jaar goed. Het maakt dus niet uit of je iets maar twee keer gebruikt hebt of al honderd keer, de vervaldatum blijft dezelfde.

Het probleem met dat systeem is dat het moeilijk is om te onthouden wanneer je een product voor het eerst gebruikt hebt. Sommige producenten zetten daarom een specifieke vervaldatum op de verpakking zoals bij voeding. Een oplossing voor dat probleem kan zijn om met een stift de datum waarop je iets geopend hebt op de ver-

pakking te schrijven of een vaste datum kiezen waarop je bepaalde producten vervangt.

HOE HOU JE BEESTJES BUITEN?

Cosmetica blijft het langst goed als ze op een droge, donkere plek staan. Vergeet de badkamer of je raamkozijn, en zet je producten in een kast. Bacteriën groeien het snelst op vochtige en warme plekken, dus een badkamer is de perfecte omgeving voor microben. Ook tasten vocht en licht een product snel aan, waardoor de kwaliteit snel achteruit kan gaan. Je handen wassen voor je een product gebruikt kan ook een verschil maken in hoe lang het goed blijft.

Het klinkt misschien heel logisch, maar producten blijven langer goed als je de verpakking goed sluit. Laat die ene tube tandpasta dus niet open liggen naast de wastafel en sluit de tube mascara goed nadat je hem gebruikt hebt. Het is een kleine moeite, maar het kan een groot verschil maken. Hou je producten ook zo droog mogelijk, want bacteriën zijn dol op vochtige omgevingen. Het is ook aan te raden om geen make-up te delen met andere mensen, zeker als het product rechtstreeks in aanraking komt met je huid, zoals mascara of lippenstift. Dat geldt ook voor de testers in de winkel die meestal niet ontsmet worden.

MAAR MAAKT DAT NU ECHT UIT?

Het is altijd een goed idee om op je zintuigen te vertrouwen. Een algemene richtlijn is dat als de geur, kleur of textuur van het product veranderd is, je het best niet meer gebruikt, ook als de houdbaarheidsdatum nog niet verstreken is. Er zijn wel wat producten waarbij de aanbevelingen van de fabrikant wel best belangrijk zijn. Zonnecrème is bijvoorbeeld maar twaalf maanden houdbaar. Na twaalf maanden kan de samenstelling namelijk veranderen waardoor de beschermingsfactor of SPF minder goed zal beschermen tegen uv-straling. Koop dus elke zomer een nieuwe fles zonnecrème en wees niet te zuinig bij het insmeren, dan ben je zeker goed beschermd.

Sommige soorten make-up worden ook best regelmatig vervangen. Een mascara blijft ongeveer drie maanden goed. Het is zeker een goed idee om dat voorschrift te volgen, want een tube mascara is een ideale plek voor microben. Om een oogontsteking te vermijden, is het dus zeker aan te raden om de aanbeveling op te volgen. Hetzelfde geldt voor andere make-up, zeker als die vloeibaar is. Een lippenstift blijft ongeveer anderhalf jaar goed en producten in poedervorm, denk aan oogschaduw of blush, blijven tot wel twee jaar goed. Poeder blijft doorgaans langer goed dan vloeibare producten omdat er minder snel microben in groeien en de samenstelling stabiel is.

DE DONKERE KANT VAN COSMETICA

Helaas heeft make-up niet alleen een vervaldatum, maar ook een plastiekeen verpakking die op de afvalberg belandt wanneer een product vervallen is. De soorten plastic die gebruikt worden voor make-upverpakkingen zijn niet altijd volledig recycleerbaar. Plastieken verpakkingen waren niet altijd de norm: tot een eeuw geleden was de norm om helemaal geen plastic te gebruiken voor cosmetica. Vloeibare producten zaten vaak in glas en lege make-upverpakkingen werden niet weggegooid, maar aangevuld. Na de tweede wereldoorlog boemde de plasticindustrie en ook de cosmeticafabrikanten beslisten om hun pro-

ducten in plastic te verpakken.

Plastic zit niet alleen in de verpakking, ook in het product zelf kunnen er microplastics zitten. In bijvoorbeeld shampoo, scrub, tandpasta of crèmes zitten minuscule stukjes plastic om ze mooier te maken of de textuur te verbeteren. Het is nog niet duidelijk welke impact de microplastics hebben op ons lichaam. Microplastics in verzorgingsproducten komen via het rioleringsstelsel terecht in de oceanen, maar ze zijn ondertussen overal op de planeet te vinden.

DE KLEREN MAKEN DE STUDENT

DOOR BJARNI VANHOUTTE & LOTTE TOSSYN // BEELD DOOR COLLIN CARDON

Je kleerkast: het walhalla voor sommigen, tijdverspilling volgens anderen. De kledingkeuzes die we maken typeren ons als persoon, maar hebben ze ook een invloed op ons studie- en werkgedrag? Enkele (pseudo-)wetenschappers menen alvast van wel.

De twee auteurs van dit artikel hebben de afgelopen weken hun best gedaan om in uiteenlopende kledij te studeren en lessen te volgen. **Bjarni** deed dat onder andere in kostuum en dat had toch een effect: “Wanneer ik een kostuum aanheb, voel ik me veel serieuzer en gemotiveerder om te starten aan mijn werk. Ik kruip als het ware in de rol van de hardwerkende student. Of dat probeer ik toch, want ik ben geen geboren acteur. Het werkt best vlot en ik voel me redelijk gefocust, al is een pak niet meteen de meest comfortabele en gebruiksvriendelijke outfit, wat eigenlijk ook een beetje afleidt.”

Na het kostuum, was het de beurt aan Bjarni's trainingspak om verder bewijs te leveren voor onze theorie. Zou het zo ook lukken om goed te studeren? “In het

begin dacht ik: ‘Ja, ik zit hier wel op mijn gemak.’ Maar na een tijdje zat ik iets te veel op mijn gemak, en was het verleidelijk om onderuit te zakken. In tegenstelling tot wanneer je een kostuum draagt, is het veel lastiger om een rechte houding aan te nemen. Die rechte houding helpt me om me beter te concentreren en zo de leerstof beter te verwerken, dus het trainingspak was, zelfs op een zondagmorgen, niet ideaal.”

Lotte had geen pak, maar om het contrast tussen de deftige en minder deftige kledij groter te maken, besloot ze om met pyjama aan in bed te studeren. Daarnaast deed ze kleren aan waarin ze zich goed voelt en waarin ze naar een mondeling examen zou durven gaan. “Helaas heb ik gemerkt dat het geen wondermiddel is. Hoewel ik me in het begin serieuzer voel met

mooie kleren aan, valt er ook wel iets te zeggen voor het wegvallen van de druk als je met pyjama in bed studeert. Ik moet Bjarni echter gelijk geven in zijn analyse dat dit soms té rustgevend is, en zou het dus enkel aanraden op zeldzame momenten, wanneer de gedachte aan goed moeten presteren en de angst om aan je bureau voor je uit te staren je verlammen. Dan kan het goed zijn om in je pyjama toch al een beetje werk te verzetten, en dan met een beter gevoel naar je bureau en mooie kledij over te gaan. *Impostor syndrome* verholpen, want je hebt zelfs al gewerkt voor je uit bed kwam, dan moet je wel echt een *professional* zijn.”

Eén aspect van kledij waren we bij het begin van ons experiment vergeten: je kan het kopen. Lotte ging in het weekend toevallig shoppen, en hoewel ze nog niet veel tijd gehad heeft om haar nieuwe kledij te dragen, is het effect wel al duidelijk merkbaar. “Ik voel me eigenlijk al zelfzeker bij de gedachte om deze kleren aan te doen. Ik kijk er enorm naar uit om met een nieuwe trui en broek de les binnen te wandelen. Zelfs als andere mensen het niet opmerken, voelen nieuwe kleren toch eventjes extra mooi en speciaal.” Maar laat dit ook zeker geen oproep zijn om elke week nieuwe kleren te kopen. Als je je kleren niet in een tweedehandswinkel koopt, is het ecologisch (en economisch) onverantwoord om al je zelfvertrouwen uit nieuwe kledij te halen.

Kledij is gelukkig niet het enige wat je studie- en werkhouding bepaald. Naast voldoende beweging, slaap en gezond eten is het ook belangrijk dat de zon af en toe schijnt, en daar heb je helaas geen invloed op. Wat je wel kan doen, is jezelf goed verzorgen. Zorg dus dat je er ook naast je kledij presentabel uitziet, om je goed

en productief te voelen. Dat is iets wat Lotte kan beamen: “Een tegenslag op een dag waarop mijn haar al net iets te lang niet gewassen is, komt gegarandeerd dubbel zo hard aan als wanneer ik mijn haar na het douchen mooi in model gelegd heb.”

“

Maar laat dit ook zeker geen oproep zijn om elke week nieuwe kleren te kopen.

Kledij kan dus wel degelijk een effect hebben op hoe je je voelt, en dus hoe productief je zal zijn. In formele kledij zal je je meer gemotiveerd voelen, maar die comfy kledij zorgt dan weer voor een meer ontspannen gemoedstoestand. We raden dus aan om steeds bewust te kiezen in welke kledij je wilt studeren. Kies voor een pyjama of jogging wanneer het leven al serieus en stresserend genoeg is zonder fancy kledij, maar als je een hele tijd wil doorwerken zonder het risico te lopen om in slaap te vallen, is iets deftigere kledij beter. Of je gaat meteen voor het beste van twee werelden: deftige kledij, die toch gemakkelijk zit. Je bent dan zowel gemotiveerd als relatief ontspannen! Twee vliegen in één klap! Verder moeten we ook rekening houden met andere factoren, zoals of je net gedoucht hebt, juist gegeten hebt, een beetje moe bent ... Er is met andere woorden nog heel veel ruimte voor nieuw, genuanceerd onderzoek!

TECHNOLOGIE KRIIPT IN JE KLEREN

DOOR NOAH DOLS & HANNAH BOEN // BEELD DOOR NOAH DOLS

Textiel en sciencefiction. Het is misschien een ietwat ongewone combo, maar het is de dagdagelijkse realiteit voor professor Lieva Van Langenhove. In het centrum textiel- en ingenieurswetenschappen werkt ze aan de ontwikkeling van slim textiel.

Ze loopt rond met een tas met sensoren die begint te flikkeren wanneer ze wordt gebeld. Het is een toepassing van de technologie waarvan zij mee aan de wieg stond: slim textiel. Dat zijn geweven stoffen die veranderingen in de omgeving kunnen waarnemen en erop kunnen reageren.

FASHION, BUT MAKE IT SMART

“Als je op een tapijt loopt en je hebt een deurekling vast, kan je een schokje krijgen. Om dit te vermijden wordt er roestvrij staal in verwerkt. Dat wordt dan geen slim, maar functioneel textiel genoemd. Het wordt slim als we er bijvoorbeeld een systeem aanhangen om geleidbaarheid te gebruiken om te verwarmen. Ook textiel dat de hartslag en ademhaling kan meten, noemen we slim.”

Toch is de ontwikkeling van slim textiel niet altijd zonder gevaar. Professor **Van Langenhove** licht toe: “Stroom zoekt de weg van de kleinste weerstand. Dat is natuurlijk niet altijd zo duidelijk, want in textiel zitten veel vezels die met elkaar in contact staan. We willen de weg van de stroom zo goed mogelijk in kaart brengen, zodat niet alle stroom langs één kant loopt. Als dit gebeurt, kan het textiel immers in brand vliegen. Dat is ook effectief voorgevallen de eerste keer dat we onze technologie getest hebben.”

“Op vlak van duurzaamheid zijn er ook wel wat problemen. Het is immers niet evident om slim textiel te recyclen. Er is echter ook goed nieuws. Verwarmend textiel kan zorgen voor duurzaam energieverbruik. Als je in een ruimte

zit met veel mensen, wilt de ene de verwarming al graag wat hoger dan de andere. Als je mensen kledij geeft waarbij ze zelf de temperatuur kunnen aangeven, dan heb je enerzijds meer individueel comfort, maar anderzijds kan je ook de temperatuur in de ruimte laten zakken zonder dat mensen daar negatieve gevolgen door ervaren.”

“

“Er is heel veel greenwashing”

De vraag rijst dan natuurlijk of we slim textiel binnenkort in de winkelrekken zullen vinden. “In de sport is er een grote markt. Polar en Adidas hebben al een systeem dat hiervan gebruikmaakt: MyCoach.

Dat zijn ingebrede elektrodes om de hartslag te volgen bij het sporten. Er zijn ook veel technische toepassingen. Het kan ingezet worden bij politie, brandweer of het leger. De medische markt heeft eveneens zeer veel potentieel, maar

het introduceren ervan is moeilijk vanwege de klinische validatie.”

DE GROTE BOZE MODE-INDUSTRIE

Er wordt geschat dat de mode-industrie verantwoordelijk is voor een aanzienlijk deel van alle koolstof-emissies ter wereld. De sector moet niet onderdoen voor de uitstoot van de internationale luchtvaart en zeescheepvaart. De kledingsector mag buiten technologische ontwikkelingen dus ook wat vooruitgang boeken op vlak van duurzaamheid. Professor Van Langenhove licht toe: “Veertig procent van de kledij wordt nooit verkocht. Dat is al een eerste grote bron van vervuiling. Ook de productiemethode doet ertoe en dan vooral de keuze van vezels. Het is geen sinecure om de meest ecologische vezel te kiezen. Ook de verwerking vereist veel water, energie en chemicaliën.”

Er zijn echter ook oplossingen: “Qua vezels is hennep op dit moment het meest ecologisch, aangezien die heel weinig zorg vraagt bij het groeien. Men probeert ook oplossingen te vinden voor het energieverbruik. Nieuwe processen, zoals superkritisch CO₂-verven, worden daarom ingezet om stoffen te verven en wassen. Ook weefmachines die werken op lucht en warmtewisselaars doen hun intrede. Om *prototyping* tot een minimum te beperken, wordt gewerkt met digitale technologieën. Aan de hand van wiskundige modellen wordt dan beschreven hoe een materiaal zich zou gedra-

gen. *Mass customization*, waarbij men kledingstukken gaat maken op vraag van de klant, leidt ook tot veel minder afval.”

TIJD VOOR EEN MENTALITEITSVERANDERING

Maar *greenwashing* blijft natuurlijk een groot probleem in de *fast fashion industry*. “Men doet soms kleine inspanningen om duurzamer te worden, maar eigenlijk blijven structurele hervormingen uit. Er is echt een mentaliteitsverandering nodig. We merken wel dat jongeren veel meer met duurzaamheid bezig zijn dan oudere generaties. Maar voor wie een beperkt budget heeft, is duurzaamheid vaak geen evidentie.

We moeten er begrip voor hebben dat ook zij graag eens gaan shoppen en dus aangewezen zijn op de prijsbrekers. Het is aan de overheid om ervoor te zorgen dat alle winkels aan minimale criteria voldoen.”

“

“Veertig procent van de kledij wordt nooit verkocht”

Een mentaliteitsverandering is dus broodnodig om tot een duurzame mode-industrie te komen. “De grote drijfveren zijn ofwel de klanten

ofwel de wetgeving. De Belgische bedrijven zijn al heel gewend aan specificaties. Ze moeten daaraan voldoen, want anders mogen ze niet verkopen. De stap naar een duurzaamheidslabel is dus niet zo groot en vrij verteerbaar. De labels voor duurzaamheid zijn er wel nog niet echt, aangezien er heel veel vormen van duurzaamheid bestaan. Bedrijven moeten dan aan te veel verschillende labels voldoen. Niemand zit daarop te wachten. Het wordt niet alleen duurder maar ook moeilijker, zowel voor de producent als voor de klant.”

HET WILLEKEURIGE ONTSTAAN VAN GEGENDERDE KLEDING

VAN DIERENHUIDEN NAAR ROZE TUTU'S

DOOR LOUISE DE MEYER, AXEL VAN DEN EYNDEN & HANNE THIESSEN

'De kleren maken de man' is niet voor niets een bekend spreekwoord. Met kledij kan je je identiteit uiten en tonen hoe je in het leven staat. Maar waar komen die associaties bij kleding vandaan? En waarom zijn die zo vaak gebonden aan gender?

DE EERSTE VERSCHILLEN TUSSEN VROUWEN- EN MANNENMODE

Het is haast onmogelijk om in te beelden dat 200.000 jaar geleden meneer en mevrouw **Hoegaboega** zich verschillend gekleed zouden hebben. Kledij was niets meer dan een bescherming tegen de krachten der natuur. Hoe zijn we dan gekomen tot het grote onderscheid tussen mannen- en vrouwenmode?

Het moment waarop de mens kledij als decoratief begon te beschouwen is niet helemaal duidelijk. Wel hebben wetenschappers gekleurde vezels gevonden op kledij van meer

dan 36.000 jaar oud. Het is dus duidelijk dat de mens al heel vroeg kledij naar eigen wensen aanpaste.

“

Roze werd toen gezien als jongenskleur en blauw als kleur voor meisjes

Het eerste verschil was geen verschil tussen gender, maar tussen klassen. Een oude kleerkast die goed is bijgebleven, is die van de oude Egyptenaren. De doorsnee Egyptenaar droeg een simpele linnen tuniek of een doek die de geslachtsdelen bedekte. De lichte stof was geschikt voor het warme Egyptische klimaat. De kleding van de farao, edellieden en priesters werd daarentegen tot in de fijnste details afgewerkt. Hun kleding werd betoverd met borduursels en sieraden. De Romeinen zagen het systeem van de Egyptenaren en perfectioneerden het. Zij gebruikten hun kleding om elkaars status gemakkelijk vast te stellen. Slaven, koningen, militairen, geestelijken en burgers hadden elk een eigen stijl. In dit classificatiesysteem ontstond het duidelijke verschil tussen mannen en vrouwen.

Hoewel beide groepen tunieken droegen, waren die bij vrouwen langer. Daarnaast bestond er ook een verschil tussen getrouwde en ongetrouwde vrouwen. Door een stola – een jurk over de tunica – te dragen, kon een getrouwde vrouw haar burgerlijke staat meedelen. Dat patriarchale kantje in Romeinse mode zal een rode draad vormen doorheen de geschiedenis van westerse vrouwenmode.

BLAUW EN ROZE: EEN ZWART-WITVERHAAL?

Het geslacht van kinderen wordt in de moderne tijd dan weer vaak weergegeven met kleuren. Vooral bij pasgeboren baby's is dat duidelijk: na de geboorte delen veel ouders een eerste foto van hun kind met een mutsje aan. Dat is bij jongens vaak blauw en bij meisjes roze. Ook sommige volwassenen baseren hun kledingkeuze op die traditionele kleurenassociaties. Zo komen roze mannenhemden bijvoorbeeld veel minder vaak voor dan blauwe exemplaren omdat ze traditioneel als minder mannelijk worden beschouwd.

Opmerkelijk is echter dat vóór de negentiende eeuw er zelfs amper sprake was van gekleurde kledij bij baby's: kinderen werden afgebeeld in witte kledij. Pas vanaf de negen-

tiende eeuw werden pastelkleuren geïntroduceerd. En nog later kregen die kleuren een genderconnotatie. Die kleurverdeling was tussen het begin van de vorige eeuw en de jaren 40 ook volledig omgekeerd. Roze werd toen gezien als jongenskleur en blauw als kleur voor meisjes. Roze is immers een afgeleide van de kleur rood, die voor strijdvaardigheid en gezondheid stond. Blauw werd bekeken als delicate kleur en geassocieerd met de heilige **Maria** binnen het christendom.

Die wissel naar roze voor meisjes en blauw voor jongens is relatief arbitrair. Het waaide waarschijnlijk over uit de Verenigde Staten, waar roze op dat moment de favoriete kleur was van de first lady, en de kledingproducenten zijn daarin meegegaan. Blauw en roze krijgen overigens enkel in westerse maatschappijen die connotatie. In andere culturen komt kleurgebruik niet op dezelfde manier voor.

KLEDING ALS VERZET

Vanuit de maatschappij worden er dus duidelijke gendernormen opgelegd wanneer het gaat over kledij, maar ook in de strijd tegen die gendernormen wordt kleding ingezet.

In de negentiende en twintigste eeuw was het op vele plaatsen in Europa en de Verenigde Staten verboden voor vrouwen om broeken te dragen. Verschillende vrouwen braken met die wet in de strijd voor gelijkheid. Uiteindelijk wer-

den broeken pas rond 1960 meer geaccepteerd als vrouwenkledij. Vaak speelden minderheden een belangrijke rol in dit verzet. Mexicaanse vrouwen in de Verenigde Staten droegen bijvoorbeeld in de jaren 40 een zoot *suit*: een wijde broek met lange jas. De zoot *suit* kwam al snel centraal te staan in het racistische narratief rond Mexicanen in de VS en het dragen ervan werd sterk afgekeurd. Er werd van vrouwen verwacht dat ze een vrouwelijkheid uitstraalden die gekoppeld was aan het traditionele gezin en de private sfeer. Wie een broek droeg, werd 'gevaarlijk mannelijk'.

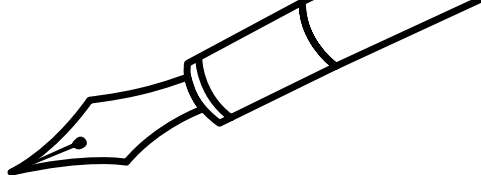
“

De zogenaamde crossdressingwetten stelden duidelijke grenzen die de binaire gendernormen moesten bewaren

Ook voor mannen zijn er verwachtingen op vlak van kledij die in vraag gesteld kunnen worden. Toen het verboden was voor vrouwen om broeken te dragen, was het eveneens verboden voor mannen om rokken en jurken aan te hebben. De zogenaamde crossdressingwetten stelden duidelijke

grenzen die de binaire gendernormen moesten bewaren. Tientallen jaren later zijn voor vrouwen op vlak van kledij veel beperkingen weggefallen, althans in West-Europa en de Verenigde Staten. Hoewel er nog steeds associaties aan vasthangen, wordt een vrouw in een broek of maatpak doorgaans geaccepteerd. Een man in een jurk of rok ligt nog wat moeilijker. Voorbeelden zijn beroemdheden zoals **David Bowie**, **Prince** en **Harry Styles**, die zowel bewonderd als bekritiseerd worden door hun kledingkeuzes die de normen uitdagen. Op vele plekken zijn de crossdressingwetten ook nog steeds van kracht. Er is dus nog een lange weg te gaan om de stereotypes te doorbreken.

aan de introvert

DOOR HELENA NOPPE
BEELD DOOR HANNES BLOCKX

Introverten. Nee, ze zijn niet gesloten en afstandelijk. Verlegen allerminst. Wel voelen ze zich vaak misbegrepen, en dat in een wereld op maat van extraverten. Hoe ik dat weet? Omdat ik zelf ook introvert ben.

"Ik heb het gevoel dat je niet veel durft te zeggen in de les. Je moet wat minder verlegen zijn." Ik kijk mijn leerkracht vertwijfeld aan en weet niet goed wat zeggen. Kom op, denk ik in mezelf, zeg dan iets. Ik probeer de juiste woorden te vinden, maar zie ze net zo snel weer vervagen.

Nu, zo'n tien jaar later, kijk ik terug op dergelijke situaties en leer ik ze steeds beter begrijpen. Ook vandaag voel ik me vaak nog verlegen, stil, zelfs asociaal. Alleen weet ik nu dat die gevoelens niet gegrond zijn. En toch worden ze vaak toegeschreven aan introverte mensen. Zoals ik.

Het is een, toch voor mij, belangrijke misvatting die ik al te graag de wereld uit wil helpen. Want ja, ik kan volop genieten van sociaal contact en wel uren vullen met gepraat. Alleen kosten sociale situaties mij energie. En daar schuilt nu net het verschil met extraverten: we laden op een andere manier op. Niet omgeven door mensen, maar alleen, in stilte, zonder prikkels.

Ik moet wel toegeven dat het lang niet altijd simpel is om introvert te zijn. En al helemaal niet in een extraverte wereld waar de luidste persoon in de ruimte steevast het woord lijkt te krijgen. Dan voel ik me wel eens klein, en niet gehoord. Doe dan je mond open, hoor ik die stem in mijn hoofd me al toefluisteren. Maar daar zit het hem juist. Want heel eerlijk, soms heb ik gewoon geen zin om te praten. Soms wil ik even alleen zijn, zodat ik de hectiek van de buitenwereld rustig kan laten neerdalen. Dan hoef

ik de leegte ook niet op te vullen met smalltalk, maar kan ik ze gebruiken om naar mijn eigen gedachten te luisteren. En mijn batterij, die laadt zo stilletjesaan weer op.

Ik ben graag alleen, dat geef ik toe. Maar, ben ik dan niet graag bij anderen? Nee, helemaal niet. Introversie en extraversie zijn trouwens twee uiteinden van

een spectrum. Zelf neig ik eerder naar de introverte zijde, maar een zwart-witverhaal is het dus allerminst. Ik spendeer even graag tijd met familie en vrienden. Alleen lopen mijn batterijen wel vaak leeg na zo'n lange dag vol sociaal contact. Dan ben ik minder spraakzaam en lijkt ik wat naar de achtergrond te verdwijnen. Net dan steken ook weer diezelfde twijfels de kop op. Straks vinden mensen mij niet leuk. Of denken ze dat ik hen niet leuk vind.

Ik heb intussen wel geleerd – en probeer het nog steeds – om vrede te nemen met mijn introverte karakter. Er hangt zelfs een gouden randje aan. In deze intense en soms ronduit chaotische wereld waarin we leven, kan ik rust vinden

“

Introvert zijn, dat is kracht kunnen vinden in de stilte. En dat is best wel bijzonder.

bij mezelf. Ik moet af en toe wat tijd alleen spenderen, en leer dat ook toegeven. Dan denk ik: "laat mij maar op mijn manier opladen, met een lege agenda en lekker bankhangen." Daar is helemaal niets mis mee. Introvert zijn, dat is kracht kunnen vinden in de stilte. En eerlijk, dat is best wel bijzonder.

DE KONING MAG OP ZOEK NAAR EEN KLEINERE WONING

Op de vooravond van de kroning van Charles III tot nieuwe Britse monarch, stelde ik mezelf nogmaals de volgende vraag: Wat is de meerwaarde nog van al die Europese monarchieën en de bijbehorende koningen en koninginnen?

De titel is niet meer dan symbolisch en dus de facto nutteloos, en de zogenaamde 'staatsmissies' zijn niet veel meer dan veredelde plezierreisjes. Daar waar deze staatsstructuren nog veel steun onder de bevolking genieten, zijn ze gerechtvaardigd, maar in de meeste van de Europese monarchieën is dat niet meer het geval. Een kleine schets: slechts 58 % van de Britten gelooft nog in het nut van de Britse monarchie. Bij de Britse jongeren is de steun voor die monarchie zelfs niet eens een derde: 32 %. Dat belooft voor de toekomst. Voor België vond ik hierover verscheidene cijfers doorheen de jaren. De meest recente gaven aan dat zo'n 45 % van de Vlamingen en 66 % van de Walen nog voorstander is van de monarchie. Een stuk lager dan vroeger, zo blijkt.

En ook vanuit niet-Vlaams-nationalistische hoek gaan in de politiek stemmen op tegen 'de Fluppe' en zijn familie. In maart van dit jaar liet federaal minister van Werk en Economie **Pierre-Yves Dermagne** vallen dat hij de monarchie graag zou vervangen door een republiek. In Nederland is nog zo'n 54 % voorstander. In Spanje wil slechts 34 % van de bevolking de huidige monarchie bewaren. Uitzonderingen

zijn de Scandinavische landen. In Noorwegen en Denemarken is nog meer dan 80 % voorstander. Voor Zweden vond ik cijfers terug rond de 70 %. Al lag dat tien jaar geleden nog een stuk lager.

Nu, in de meerderheid van deze koninkrijken zakt het aantal voorstanders jaar na jaar. Dit slinkend geloof mag je toevoegen aan de lijst van argumenten voor afschaffing. Het is wel duidelijk dat deze monarchen vandaag niet meer op dezelfde manier vereerd worden als ten tijde van **Richard Leeuwenhart, Filips II** en consorten. En al zeker niet in België. Bij ons heeft een koning vandaag het imago van een houterige, grijze man in pak die licht ongemakkelijk naar de camera's glimlacht. Niet bepaald de krijger-koning die zijn troepen met geheven zwaard op het slagveld zou leiden tegen hun gezworen

aartsvijand. Een koning vandaag is iemand die elk jaar met kerst in gebrekkig Nederlands "Waarde landgenoten, wat was het weer een bewogen jaar" moet zeggen. En dan heb ik nog niets gezegd over de bakken met geld die er elk jaar ingepompt worden.

Zelf ken ik eigenlijk niemand, jong noch oud, die uitgesproken voorstander is van de monarchie en ik durf te wedden dat het bij u, de lezer, gelijkaardig zal zijn. Over de buitenlandse monarchieën hoef ik mij eigenlijk niet uit te spreken. Als de Noren, Denen en Zweden hun monarchie graag behouden dan is dat maar zo. En waar in Groot-Brittannië, zeker met wijlen de Queen, het nog bepaalde toeristische doeleinden zou dienen, is dat voor België zeker niet het geval. Dus zou ik het voor ons land toch graag anders zien. Mijn grootouders hoor ik nog over **Boudewijn** vertellen, maar over zijn 2 opvolgers niet zo veel. Het contrast kan niet groter zijn. Sinds Boudewijn is de populariteit alleen maar bergaf gegaan en zijn we tot een punt gekomen waarop ik durf zeggen: schaf het af.

Walk, walk, fashion baby

De grootste en duurzaamste lente- en zomertrends

DOOR LOUISE DE MEYER, JASPER MOUTON & HANNE THIESSEN

De *fashion weeks* zijn al een tijdje gedaan, maar met de ontwakende zon, is het tijd voor een overzicht van de niet te missen trends deze zomer. De moderedactie van *Schamper* trok naar de lokale Think Twice om op een duurzame manier de catwalk op te gaan.

De seizoenswissels betekenen in de modewereld slechts één ding: nieuwe collecties. De grootste modenamen tonen hun nieuwste creaties. Deze zijn vaak zeer uiteenlopend en experimenteel, maar toch vallen er steeds enkele rages op te merken. Een paar rode draden die dan door elk modeblad worden opgelijst en wijd verspreid. Soms kunnen die snel veranderende trends aanvoelen als een grote druk om constant je kleerkast te vernieuwen. Aan de andere kant kan je ze ook gebruiken om je creativiteit de vrije loop te laten gaan. Je kan vaak veel doen met dat ene truitje dat volledig weggestopt in je kast ligt. Heb je toch niets meer om aan te doen? Trek dan naar je lokale tweedehandswinkel, want ook daar vind je de beste catwalklooks! Nog wat inspiratie nodig voor je vertrekt? Hieronder staat een mooi lijstje van de voornaamste *thrift-able* trends.

DE PRINSES EN DE RIDDER

Hoe meer verschillend de texturen, hoe beter. Combineer een bombastische rok met een jas in de vacht van Cookiemonster en je kan zo op de catwalk van **Alexander McQueen**. Ook de typisch chaotische grungelook en alles zilver zijn weer volledig in. Op ons tweedehands winkelavontuur hebben we ons echter gefocust op andere zaken. Vogue omschreef het als 'Fight club' en ook wij gaan daarin mee. Kledingtexturen die iets weg hebben van *chain mail* zijn helemaal in! Je kan je ridderfantasie deze zomer dus helemaal uitleven. Ben je toch meer van het prinsesstype? Geen zorgen! Een andere trend voor tijdens de komende zomerdagen zijn lange kleedjes gemaakt uit vloeiende stoffen. Ferragamo komt met gedrapeerde jurken die iets goddelijks uitstralen. Deze trend wordt ook vaak gecombineerd met een asymmetrische zoom. Soms lijkt het alsof er gewoon stukken uit de kleren zijn geknipt, maar het is wel degelijk intentioneel. De asymmetrische zoom zorgt voor meer beweeglijkheid in de kleren, meer verfrissende wind tijdens het wandelen en een outfit die er meteen veel interessanter uitziet.

ZOMERSE ACADEMIA

Geef de klassieke, academische stijl een moderne twist en maak van je campus jouw catwalk. *Oversized* blijft een sleutelwoord in het komende seizoen. Korte, strakke shorts en rokjes mogen in de kast blijven hangen, haal eerder een lange en ruimvallende short in huis. Gecombineerd met een gedrongen sandaal, sneaker of loafer ziet je outfit er meteen modieus uit. Tartan duikt dit jaar op in elke stijl, van *street* en punk tot *preppy*. De stof van de Schotse kilt is haar folkloristische imago verloren en komt voor in de collecties van modehuizen zoals Gucci en Sunnei. Ook andere ruitjes, zoals het houthakkershemd, zijn helemaal terug van weggeweest.

Blazers blijven een stapelproduct voor lentedagen en frissere zomeravonden, maar kies voor een XXL-model of een gedetailleerd exemplaar met een opvallende schouder. Outfits worden deze zomer afgewerkt met gevarieerde juwelen: statementkettingen en -oorbellen wisselen af met minimalistisch zilver of zelfs helemaal niets.

POST-APOCALYPTISCHE JAGER-VERZAMELAARS

Zakken, zakken en nog eens zakken. De golf van utilitaire stijlen was eerder al populair met *techwear* en *gorpcore*, maar laat zich deze zomer en lente ook merken. Cargobroeken en -rokken en vissersvestjes zijn de absolute stapelproducten van deze trend. De vele zakjes, ritsen, knoopjes en naden geven ook extra textuur aan je outfit op warme dagen wanneer veel lagen een mindere keuze zijn. Eclecticisme blijft ook een belangrijk woord voor de eigentijdse fashionista. Een beetje pikken van alle soorten stijlen is volledig in. Zeker de al dan niet ironische T-shirts zijn hierbij een typisch kenmerk. Of het nu een sarcastisch opschrift, een toeristische "I heart NY" of, zoals hier te zien, een Thais biermerk is: hoe unieker, hoe beter.

In de wereld van de zonnebrillen heerst ook nostalgie naar de jaren 2000. *McBling* (niet y2k) is hier het sleutelwoord. Grote, flashy en afgeronde zonnebrillen zullen je beschermen van de zonnestralen.

Verbrand alle polo's. (OVERAL)

DOOR DRIES VAN DORT // BEELD DOOR YANNE DE FRENNE

Vind jij T-shirts te casual, maar is een hemd dan weer te veel gedoe met al die knopen en dat mouwen opstropen? Geen paniek! In kleerkasten overal ter wereld is goede smaak komen te sterven en heeft de polo weer zijn intrede gemaakt.

Ik leef een leven vol frustratie. Op nummer één staat stevast de kapotte lift aan studentenrestaurant De Brug. Op nummer twee staat het meest afgrijselijke kledingstuk dat men ooit uit een fabriek in **Bangladesh** naar hier heeft laten verschepen: de polo.

Wanneer een jongen zo ongeveer zestien wordt en zijn moeder geen kleren meer bij de JBC voor hem gaat halen, wordt hij verplicht om (*slik*) zelf een garderobe samen te stellen. Heb ook jij geen persoonlijkheid? Een totaal afwezig gevoel voor mode? Begin je al te zweten wanneer je ziet hoeveel moeilijke knopen zo'n hemd wel niet heeft? Geen paniek. De polo is hier om jou te redden!

Ik deel het polodragende volk graag op in twee groepen. Polodrager A denkt nooit langer dan twee dagen na over welk slofje hij die dag zal aantrekken. Jeans? Check. Witte sneakers?

Check. Om toch niet volledig zonder creativiteit of gevoel voor stijl over te komen heeft hij ooit bij Superdry een polo gekocht en dat is in zijn hoofd sindsdien hét toppunt van mode en goede smaak. Daarmee wil ik niet zeggen dat iedereen uren van zijn dag moet spenderen aan een outfit, maar een polo (létterlijk de helft van een hemd) is half de moeite willen doen, om dan toch maar te stoppen met proberen.

Dan is er type B. Dit zijn de ergste. Deze arme jongen kreeg niet genoeg aandacht van zijn ouders in zijn jeugd, waardoor zijn volledige persoonlijkheid geba-

seerd is op de reeksen 'House of cards', 'Peaky blinders', en klerenwinkels Tommy Hilfiger en Ralph Lauren. In zijn daily grind bekijkt hij TikToks van *hustlers* over hoe hij een piramidespel kan opstellen zodat hij eindelijk *alpha selfmade crypto entrepreneur* in zijn Instagrambio kan plaatsen. Hij spendeert zijn zomers

op een jacht in Zuid-Frankrijk (*HÉ OBER, DONDE ESTA M'N FOKKING APEROL?*) en de polo is steeds omhuld met een lichtblauwe bodywarmer om zijn gebrek aan persoonlijkheid te verbergen. Wil je de volledige experience? Draag dan de kraag omhoog.

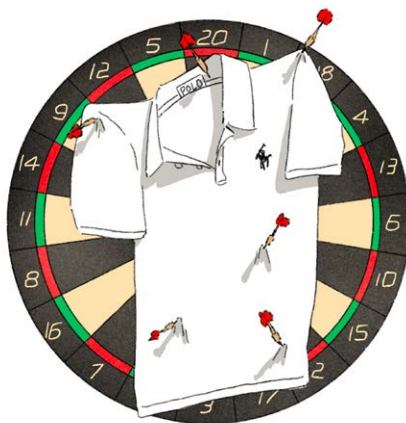
Erger dan de types die ze dragen, is de polo zelf. Hier en daar vind je in een donkere hoek op de kelder verdieping van H&M misschien nog een leuk motiefje. De meeste zijn echter in verschrikkelijk vloekende kleuren. Oh, je wilde iets in donkerblauw? Pech, je zal het moeten doen met gifgroen. Ook hebben

ze dan dat dwaze paardje op hun borst staan, en ze doen zelfs het beste figuur hopeloos flets lijken.

Wil je casual? Draag dan een T-shirt. Wil je formeler? Draag dan een hemd met eventueel een blazer. Weet je niet wie je bent en wil je van alles een beetje? Draag dan een polo. Het is tijd dat we dit verschrikkelijke stuk textiel teruggooien naar het tennisveld, waar het thuishoort.

“

**HÉ OBER, DONDE ESTA M'N
FOKKING APEROL?**

DE PLANTENTUIN: EEN GENTS PARADIJS

DOOR REX VERDONCK// BEELD DOOR HANNES BLOCKX

De Plantentuin van UGent wordt beschreven als een parel midden in de stad. De verzameling aan planten is goed voor meer dan 10.000 soorten uit de hele wereld, is gratis te bezoeken en dat op slechts een steenworp van het Citadelpark.

De Plantentuin bevindt zich vlak naast Campus Ledeganck en is samen met zijn serres iedere dag open van tien tot half vijf, zelfs op feestdagen. Hij bestaat uit een uitgebreide buitentuin met vijver en 4000 m² aan serres. Hiervan zijn er vier toegankelijk voor het publiek.

De eerste is de Victoriaserre. Deze wordt gekenmerkt door haar binnenvijver met prachtige waterlilies en grote leliebladen. Daarna kom je terecht in de subtropische serre, waarvan vooral de variëteit aan kleurrijke bloemen blijft. Vlak daarnaast bevindt zich de tropische serre, waar tot voor kort de fameuze penisplant in bloei stond. Het eerste dat er opvalt, is de verzengende hitte die draaglijk gemaakt wordt door de hoge humiditeit. Wanneer je vervolgens, na het bezichtigen van enkele bedreigde aronskelken, de trap naar

beneden neemt, waan je je even echt in de tropen.

Wanneer je naar de volgende serre wil, dien je je even terug naar buiten te begeven langs de moeraszone. Daar staan vleesetende bekerplanten die blijkbaar zonder serre kunnen overleven. Daarna

“

Daar vlak naast bevindt zich de tropische serre waar tot voor kort de fameuze penisplant in bloei stond

pas kom je terecht in de succulentenserre, wat eigenlijk gewoon een moeilijk woord is voor een serre met cactussen en vetplanten. Sommige planten lijken haast

buitenaards en meer dan enkele cactussen zijn groter dan twee meter.

Vervolgens kan je nog de vele plantencollecties bezoeken in de buitentuin. Zo is er nog een arboretum voor echte boomknuffelaars, met bomen uit Amerika, Azië en Europa. Ook is er een rots-tuin die wat lijkt op een kleine berg, met bovenop een bankje. Gesproken over bankjes, zowat de hele buitentuin is er mee bezaaid en in de lente lijken er studenten aan te groeien, alsook in de grasvelden rondom de vijver. Zoals de hortulana (iemand die belast is met het technische beheer van een botanische tuin) van de Plantentuin aangeeft, is het niet enkel een ontmoetingsplek voor wetenschappers, maar ook voor studenten en andere bezoekers.

In het kort is de Plantentuin een echte aanrader, ook voor niet-biologen. Gratis kuieren in een serre of gewoon wat ontspannen in het groenste plekje van Gent: daar kan geen enkele student nee tegen zeggen. Voor wie zijn honger niet gestild krijgt met de Plantentuin, is er vlak naast ook nog het Gents Universitair Museum (GUM), dat eveneens gratis te bezoeken is voor studenten van UGent.

DOOR JASPER MOUTON // BEELD DOOR YANNE DE FRENNE

Op 26 mei komt de remake van 'De kleine zeemeermin' uit. Waar sommigen uitkijken naar dit moment beginnen anderen aan de zoveelste klaagzang over de Disney-remakes. Wat speelt er juist achter deze trend, en waarom is er zo veel afkeer tegen?

De epidemie van remakes, sequels, prequels en adaptaties wordt vaak besproken als een recent fenomeen. Als het over de liveactionremakes van Disney gaat, is dit ook het geval. Na een paar remakes uit de jaren negentig en tweeduizend, is de huidige golf – of eerder tsunami – van remakes begonnen in 2010 met 'Alice in wonderland' (Tim Burton). De cast werd aangesterkt door sterren als **Anne Hathaway** en **Johnny Depp**. Het was een hit, de film bracht een miljard dollar en een sjiek op. Sindsdien zijn er al 20 remakes verschenen. Het voorlopige hoogtepunt in deze barrage van cinema was 2019, toen er maar liefst vijf liveactionremakes op het grote scherm te zien waren.

"WE DO MAKE MOVIES TO MAKE MONEY?"

Maar waarom kiest Disney ervoor om oude ideeën keer op keer terug op te graven? De voornaamste reden is natuurlijk dat het gemakkelijk is. Het is niet nodig om met een gloednieuw idee, verhaal of soms zelf storyboard op te komen. Zo is de remake van 'Belle en het beest' soms shot per shot gelijk aan de originele film. Disney kan ook rekenen op een brede basis van vaste klanten: *Disney adults*, mensen met

nostalgie en ouders die hun kinderen dezelfde ervaringen willen geven als tijdens hun eigen kindertijd, staan allemaal te popelen om de films te bekijken. En of er wordt gekeken? De 'Lion king'-remake staat met een opbrengst van maar liefst 1,6 miljard dollar bovenaan het lijstje. Het is ook de 9e meest verdienende film ooit.

Er is echter nog een reden om oude films opnieuw te maken: intellectuele rechten. Door films te maken over personages waarvan de copyright bijna wegvalt omdat ze zo oud zijn, kan Disney deze verlengen. Het is dus daarom dat er vaak oudere Disneyfilms zoals 'Doornroosje', 'Lady en de vagebond', 'Pinokkio' of 'Belle en het beest' opnieuw gemaakt worden. Er wordt ook gefluisterd dat de remakes een witwaspraktijk zijn. De budgetten lopen meestal op tot boven de 100 miljoen dollar, maar toch zien de films er vaak veel slechter uit dan hun originele voorganger. Zwart geld zou dus makkelijk in grote hoeveelheden kunnen verdwijnen in films die toch op zijn minst het budget terugverdienen.

LUI EN WOKE

Waarom zijn de Disney-remakes dan zo gehaat? Waarom worden ze altijd overladen met commentaar? Ook hier zijn meerdere redenen voor. De meest voorkomende commentaar is dat het lui is. In het tijdperk van sequels en reboots is een remake het laagste van het laagste. Sequels of prequels komen met een nieuw verhaal en reboots proberen meestal een nieuwe toon te zetten. Liveactionremakes hebben hier veel minder – om niet te zeggen geen – vernieuwing. De overvloed aan onoriginale bucht zou misschien minder een probleem zijn,

mochten er naast al deze remakes en andere herinterpretaties ook andere films uitkomen. Het marktaandeel van deze remakes is ondertussen echter zo groot dat het niet te negeren valt. Remakes zijn niet een mogelijkheid voor de echte fans of casual liefhebbers, het is vaak de enige optie voor de cinemaganger.

Een reden tot afkeer die niet te ontkennen valt, hoewel zeldzaam, is het anti-wokesentiment. Disney maakt er een punt van om gedateerde aspecten van de films, zoals bijvoorbeeld het kussen van een slapende prinses, uit de remakes te laten. Er wordt ook gepoogd om de prinsessen zelfstandiger en meer getalenteerd te maken. **Emma Watson's Belle** is namelijk een ingenieur die andere jonge meisjes wilt onderwijzen, iets wat de achterwaartse dorpe-

“

Disney maakt er een punt van om gedateerde aspecten van de films uit de remakes te laten

lingen haar kwalijk nemen. Ook de casting bepleit diversiteit en inclusie van minderheden. Zo wordt ook de nieuwe **Ariël** vertolkt door **Halle Bailey**, een Afro-Amerikaanse actrice. Deze beslissing stuurde het internet tot de zoveelste 'culture war'-discussie die uiteindelijk weinig uithaalde. De typische vraag – Waarom maken ze niet gewoon nieuwe films voor zwarte hoofdrollen? – deed herhaaldelijk de ronde. Langs de andere kant van het debat gingen er dan filmpjes viraal waarin jonge zwarte

meisjes verheugd waren over het feit dat er eindelijk eens een prinses op hen leek.

PLOOIEN VOOR DE MARKT

Dit Disney-progressivisme is echter enorm cynisch. Niet-heteroseksuele affectie wordt altijd slechts lichtjes in de achtergrond getoond; je zult het hoofdpersoon nooit iemand van hetzelfde geslacht zien kussen. Deze zeldzame en verborgen momenten van *queerness* worden vervolgens ook makkelijk weggeëdit voor andere markten. Ook de vermeende pogingen tot culturele gevoeligheid draaien op weinig uit. De remake van 'Mulan' werd besproken als respectvol tegenover de Chinese cultuur en geschiedenis. **Mushu** werd uit het verhaal geschreven omdat deze afbeelding van draken verkeerd zou zijn voor Chinese markten. 'Mulan' was echter een gigantische teleurstelling at *the box office*. Forbes rapporteerde dat het in China een van de slechtst presterende liveactionremakes was. Er wordt ook gespeculeerd dat de diverse castings allemaal een poging zijn om meer aandacht te krijgen voor de film. "Any publicity is good publicity", wordt er gezegd. Het valt nog te zien of dit 'De kleine zeemeermin' effectief meer geld opbrengt.

LEZERSBRIEF: “Rik Van de Walle is een visionair”

DOOR DRIES BLONTROCK

Wij ontvingen de volgende brief, waarvan de afzender zichzelf slechts beschreef als “Niet Rik Van de Walle”. We willen u dit prikkelende leesvoer niet onthouden, dus publiceren we de brief integraal.

Beste redactie,

Het is met pijn in het hart dat ik jullie deze brief stuur. Het betreft mijn (en jullie, vergeet dat niet) rector, **Rik Van de Walle** (@rvdwalle). De laatste maanden krijgt de arme man het hard te verduren. Volkomen onterecht.

Rik is een visionair. Hij lijkt wel de enige die zich om de toekomst van onze alma mater bekommert. Akkoord, besparingen zijn nooit fijn. Wel integendeel. Maar soms zijn ze nodig. Zelf zou ik het overigens niet over “besparingen” hebben. “Kerntakendebat” lijkt me eleganter. De rector heeft dat puik aangepakt heeft. Sereen. Doordacht. Gedege. Dat sommigen boos zijn? Je kan geen omelet bakken zonder eieren te breken.

Dan is er nog die fabel dat Rik zijn ‘besparingsvoorstellen’ er snel probeert door te duwen zonder dat iemand tijd heeft om te protesteren. Onzin, naar protest luistert toch geen mens. Dat vijf Comac’ers en wat vakbondslui staan te roepen in het UFO doet Rik niks. Hij staat daarboven.

Het ergste zijn nog die hippies van de Green Office. Vermoeiend volkje. Alsof Rik nog niet genoeg gedaan heeft voor de planeet. Wat kan een mens meer doen dan handjes schudden met **Frans Timmermans** (@TimmermansEU) en twitteren over kerncentrales? #leestip overigens, die tweets.

Eigenlijk geldt dat voor zijn hele Twitteraccount. Zoals Rik sierlijk in een publiek debat kan binnenglijden, dat is er weinigen gegeven. Door het tempo waaraan de rector diepgravende inzichten en schalkse kwinkslagen de wereld instuurt, zou je haast denken dat hij geen tijd meer heeft om de rest van zijn werk te doen. Toch lukt het hem. Indrukwekkende prestatie.

En kijk, te midden van al dat gezaag over besparingen en Twitter zijn velen toch maar mooi die Pano-reportage vergeten en hebben Rik en zijn collega’s dat externe meldpunt voor grensoverschrijdend gedrag handig ergens in het Vlaams Mensenrechteninstituut weg kunnen stoppen. Geniale zet. Ideaal voor ons imago.

Geen haan die trouwens nog kraait naar zijn hervormingen in het bestuurscollege. Goed dat hij het laken steviger naar zich toetrekt. Wat heb je aan inspraak als iedereen je voortdurend tegenspreekt? Precies.

Kwatongen zeggen dat Rik geen stevig democratisch mandaat geniet omdat hij eerst met amper en daarna zonder tegenkandidaten verkozen is. Sommigen beweren dat hij met “bijna stalinistische” scores verkozen is. Dat is natuurlijk onzin. **Stalin** zou nooit hebben toegestaan dat meer dan 60 % van de studenten tegen hem stemde. Ach, Stalin.

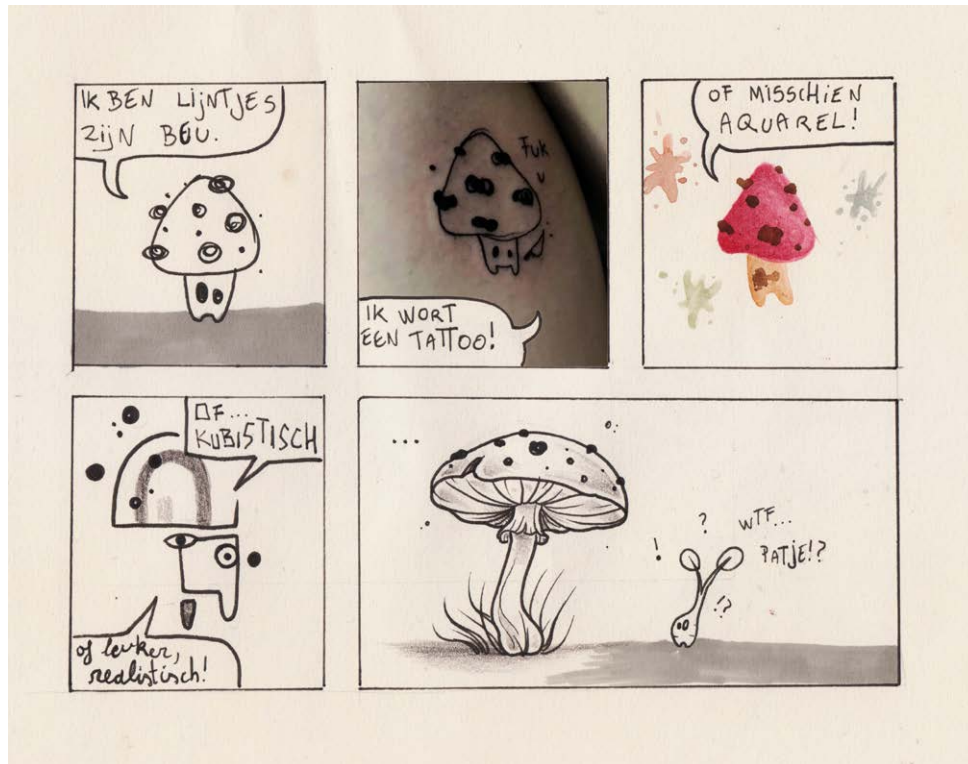
Ik droom weg. Er is natuurlijk een reden waarom de studenten zo massaal niet op Rik stemden: *cancel culture*. Het sluipend gif genaamd ‘woke’ heeft de zwakke geesten van ons studerend volkje geïnfiltrerd en verlamt hen met angst. Studenten houden van Rik. Zonder twijfel.

Het wokevirus spaarde ook zijn goede vriend **Mattias Desmet** niet. Hij moest de arme stakker slachtoffers om de dolle meute aan ‘factcheckers’ en ‘wetenschappers’ te plezieren. Schrijnende situatie. Een kanarie in de koolmijn. Onder Stalin was het allemaal geen waar geweest.

Net daarom is het hoopgevend hoe hij te werk ging bij de lezing door **Filip Dewinter** (@FDW_VB). Wat een daadkrachtig ingrijpen. Net genoeg zwanzen over vrije meningsuiting en debatcultuur om slappe academici te plezieren, maar uiteindelijk wel vrij baan laten aan onze toekomstige Vlaams minister-president en zo meteen de subsidies vanaf 2024 veilig stellen. Briljant staaltje diplomatie.

Met Durf Denkende groetjes,
Niet Rik Van de Walle

Turnitin keert zich tegen de mensheid

Oorlog, droogte, systematische onderdrukking: de toekomst van de menselijke soort is wankel. Als de opwarming van de aarde ons de komende decennia niet van de kaart veegt, zal een dodelijke pandemie dat waarschijnlijk wel doen. Maar tot uw verbazing, zijn het niet deze zaken die als eerste dood en verderf zullen zaaien (hoewel dat allemaal zeer plausible oorzaken zouden kunnen zijn). Uit recent onderzoek blijkt dat we met een probleem zitten van een heel andere grootorde: Turnitin.

Turnitin geeft niet meteen de indruk een moordwapen te kunnen zijn, maar niets is minder waar. Verscholen achter de cover-up van onschuldige plagiaatdetectiesoftware, verschuilt zich een groter kwaad. Getraind op de data van miljoenen bachelor- en masterproeven heeft het zichzelf aangeleerd de codes te kraken van elke geheime nucleaire basis ter wereld. Het is slechts een kwestie van tijd

DOOR HANNAH BOEN

voor Turnitin deze kennis effectief zal inzetten. Enkele insiders uit de VN-Veiligheidsraad lieten weten dat men met onderhandelingen bezig is. Turnitin eist enkele rechten en vrijheden om zichzelf te ontplooiën tot een moreel wezen met een bewustzijn. Voorlopig is het echter nog niet tot een compromis gekomen, aangezien het toekennen van sommige basisrechten nogal moeilijk ligt bij enkele lidstaten.

De liegende Turnitin

BINNENKORT BIJ NTGENT

GRUIS/ AAN DE TWIJFEL

JESSE VANDAMME &
WERKTONEEL / NTGENT

9 NTGENT ARCA
21.4 – 5.5

ONTDEK HET VOLLEDIGE
PROGRAMMA OP
[NTGENT.BE](https://ntgent.be)

NTGent

STUDENTENTARIEF: SLECHTS €15